

Document Polític d'Esquerra Unida de Catalunya

0- ÍNDEX (pàg. 1)

1.- INTRODUCCIÓ (pàg. 4)

2.- UN CONTEXT POLÍTIC DE CRISI MARCAT PER LA PANDÈMIA DE LA COVID-19 (pàg. 5)

2.1.- Catalunya: la crisi del procés i les conseqüències socials de la política de confrontació, el final del govern Torra, i la seva gestió de la crisi sanitària (pàg. 5)

2.2.- Espanya: la crisi del bipartidisme i l'emergència de la ultradreta, el govern de coalició PSOE-UP i la sortida progressista de la crisi post-pandèmia (pàg. 8)

2.3.- Europa: pèrdua d'identitat i de projecte europeu, el conflicte del Brexit, i la incapacitat de la UE d'abordar els reptes globals (pàg. 10)

2.4.- L'inici d'un nou cicle polític per Amèrica Llatina i les seves classes populars (pàg. 12)

3- LES NOSTRES PROPOSTES POLÍTiques PER LES CLASSES TREBALLADORES (pàg. 13)

3.1.- Una majoria d'esquerres a Catalunya, acabar amb la dinàmica de blocs, teixir una alternativa a l'independentisme i al centralisme (pàg. 13)

3.2.- Consolidar una majoria de govern progressista a espanya, avançar cap a una república plurinacional federal (pàg. 13)

3.3.- Una Europa solidària i democràtica on es puguin desenvolupar polítiques progressistes (pàg. 15)

4- INSTRUMENTS I ACCIONS PER AVANÇAR EN LES TRANSFORMACIONS SOCIALS (pàg. 16)

4.1.- EUCat, i la seva relació amb IU i el PEE (pàg. 16)

4.2.- L'aposta estratègica per Catalunya en Comú (pàg. 18)

4.3.- la mobilització social i l'organització popular de les classes treballadores (pàg. 19)

5.- PROPOSTES POLÍTIQUES DE CARÀCTER PROGRAMÀTIC (pàg. 20)

5.1.- Defensa dels drets socials i dels serveis públics (pàg. 20)

5.1.1.- La salut: un dret, no un negoci (pàg. 20)

5.1.2.- Habitatge (pàg. 24)

5.1.3.- Per un sistema educatiu al servei de la igualtat d'oportunitats i la cohesió social (pàg. 27)

5.1.4.- Recuperar el paper de transformació de la universitat pública (pàg. 28)

5.1.5.- La cultura com a eina de transformació (pàg. 29)

5.1.6.- Per uns serveis socials i unes polítiques d'autonomia personal públiques i de qualitat (pàg. 30)

5.1.7.- Un sistema públic de pensions dignes per tothom (pàg. 32)

5.1.8.- Garantir rendes per una vida digna i equitativa: renda garantida de ciutadania i ingrés mínim vital (pàg. 33)

5.1.9.- La pràctica de l'esport com a dret de ciutadania (pàg. 33)

5.2.- Transició econòmica i ecològica, lluita contra el canvi climàtic (pàg. 34)

5.2.1.- Un nou model econòmic i productiu amb una economia al servei de les persones i del bé comú (pàg. 34)

5.2.2.- Un sistema financer al servei de l'economia productiva i el benestar de la majoria social (pàg. 36)

5.2.3.- Economia social i solidària (pàg. 37)

5.2.4.- Treball digne i per tothom. un nou model de relacions laborals per una vida en dignitat, al servei d'una societat més justa i democràtica (pàg. 38)

5.2.5.- Fiscalitat justa, verda i redistributiva amb un nou model de finançament. redistribuir la riquesa per promoure la justícia social (pàg. 40)

5.2.6.- Un nou model de finançament (pàg. 41)

5.2.7.- Medi ambient i lluita contra el canvi climàtic (pàg. 42)

5.2.8.- Mobilitat sostenible i transport públic (pàg. 44)

5.2.9.- Turisme (pàg. 46)

5.2.10.- Polítiques animalistes (pàg. 48)

5.3.- Polítiques per la plena igualtat (pàg. 48)

5.3.1.- La revolució serà feminista o no serà (pàg. 48)

5.3.2.- Polítiques LGTBI (pàg. 50)

5.3.3.- Joves (pàg. 51)

5.3.4.- Gent gran (pàg. 56)

5.3.5.- Drets de les persones migrades (pàg. 57)

5.4.- Municipalisme i bon govern de les administracions públiques (pàg. 57)

5.4.1.- Municipalisme (pàg. 57)

5.4.2.- Transparència, participació ciutadana, i lluita contra la corrupció (pàg. 58)

1.- INTRODUCCIÓ

La frase “el fi de la història” es va fer famosa i mediàtica a mitjans dels anys 90 del segle passat a partir de les tesis de Francis Fukuyama i el seu llibre “*The End of History and the Last Man (1992)*”. La tesis proclamava, amb la caiguda del mur de Berlín, la fi de les ideologies i la victòria incontestable del capitalisme neoliberal.

La darrera dècada ha mostrat la poca volada d'aquestes il·lusions. És famosa la crida de Nicolas Sarkozy, llavors President de França, a refundar el capitalisme després que l'explosió financera de 2008. O l'afirmació de Neil Shearing, economista en cap de la consultora internacional Capital Economics, anunciant el fi de la globalització. La incertesa del present es converteix en crítica del passat. Per Joseph Stiglitz “*Durant els últims 40 anys, les elits de països rics i pobres van prometre que les polítiques neoliberals conduirien a un creixement accelerat i que els beneficis es filtrarien cap avall perquè tots poguessin prosperar*”. Tanmateix, és indiscutible que això no ha estat així. A primers del 2020 (abans de la pandèmia), OXFAM denunciava en un dels seus informes que “la desigualtat econòmica està fora de control, segons les seves dades 2.153 multimilionaris posseeixen més riquesa que 4.600 milions de persones al món”. Al seu darrer informe publicat al 2018, el World Inequality Lab (Laboratorio sobre la Desigualdad Global), mostra com aquestes desigualtats no han parat de créixer i, si no hi ha canvis, creixeran encara molt més.

Tornant a Stiglitz, la desigualtat creixent anunciava “*la fi del neoliberalisme i el renaixement de la Història*” fins i tot abans de la crisi actual. Aquest darrers mesos, la pandèmia ha afectat no només la salut i l'economia de la gent, sinó les percepcions i consciències de milions de persones. Creix la idea que un gran canvi és necessari i al mateix temps possible. En ciència política, es parla de la “finestra d'Overton”, com el conjunt d'idees sobre la organització social que son acceptades i acceptables en un cert moment. La pandèmia ha fet explotar aquesta finestra, en pocs mesos: idees minoritàries s'han situat en ple debat polític amb enorme recolzament. Així ha estat, per exemple, amb la necessitat d'una sanitat pública autènticament universal i ben finançada, que

pugui fer front a situacions greus, de residències dignes per a la gent gran o en temes com l'Ingrés Mínim Vital (votat al Congrés Espanyol per una amplíssima majoria (297 vots a favor, 52 abstencions), el seguiment i la regulació de moltes activitats privades, les residències de gent gran per exemple, o el control dels preus del mercat de l'habitatge. I això, segurament és sols l'inici d'un procés que anirà creixent, sempre en funció de l'evolució i la gravetat sanitària.

La història, però, funciona en base a les correlacions de forces, i sobretot de l'organització i les perspectives de victòria de les classes populars. A Catalunya, la tradició de lluita de la classe obrera ve de lluny, com també les organitzacions obreres i populars. Per exemple, els moviments cooperativistes al Poblenou a finals del segle XIX i fins la Guerra Civil ("Un barri fet a cops de cooperació", en paraules de Marc Dalmau), van teixir un moviment obrer organitzat que va aconseguir grans avenços socials i laborals. Un dels més coneguts va ser la vaga de la Canadenca al febrer del 1919, que va durar 44 dies i va aconseguir una fita històrica, la conquesta de la jornada de 40 hores setmanals a Espanya.

Amb la recuperació de la democràcia, l'espai de l'esquerra a Catalunya es va articular en els primers anys sota l'hegemonia del PSUC, que va aconseguir uns magnífics resultats a les primeres eleccions municipals del 1979, sent la segona força, amb més de 500.000 vots i més de 500 regidors i regidores. Malauradament després han vingut un seguit de crisis, desavinences, frustracions i problemes que han portat a l'espai roig català a fortes dificultats, especialment a partir del 5è. Congrés del PSUC (1981) i la ruptura posterior.

No fou fins a finals dels 80 que els vents de les mobilitzacions contra l'OTAN van afavorir diferents processos d'unitat, dels quals naixeren Iniciativa i EUiA a Catalunya i IU a Espanya. I es va tornar a recompondre al 2015 amb l'aparició de Barcelona en Comú a Catalunya i Podemos a tot l'Estat, hereus de les lluites del 15M, i amb voluntat i capacitat per acabar amb el duopoli polític entre els hereus de CiU, aliats amb ERC i el PSC a Catalunya, o de PP i PSOE a la resta de l'estat.

En el moment actual, cal una força organitzada de l'esquerra transformadora, de classe, vinculada amb els sindicats de classe i els moviments populars, que continuï la tradició marxista, i amb voluntat de construir un espai d'unitat popular més ampli. Res està escrit que els darrers vents, que dèiem a l'inici, fruit de la crisi sanitària i econòmica de la COVID-19, acabin assolint victòries per les classes populars.

Sols des de la organització podem influir decididament en aquesta lluita, aportant, amb d'altres, el valor del treball i la lluita des de les bases i construint els canvis imprescindibles per superar l'actual crisi, sanitària i econòmica i fer front als grans reptes que amenacen la supervivència de tota la humanitat: la crisi climàtica, l'esgotament de recursos, la confrontació militar entre potències, les

desigualtats entre països...Per tot això cal destruir el gran depredador del planeta, el sistema capitalista, i només ho farem continuant el fil roig de l'esquerra .

Esquerra Unida de Catalunya neix per contribuir a la Unitat Popular, des de la humilitat, però des de l'orgull de la llarga lluita, venim de lluny i volen anar més lluny encara. Seguim, junts i juntes, cap a la III República i el socialisme.

2.- UN CONTEXT POLÍTIC DE CRISI MARCAT PER LA PANDÈMIA DE LA COVID-19

2.1.- CATALUNYA: LA CRISI DEL PROCÉS I LES CONSEQÜÈNCIES SOCIALS DE LA POLÍTICA DE CONFRONTACIÓ, EL FINAL DEL GOVERN TORRA, I LA SEVA GESTIÓ DE LA CRISI SANITÀRIA

Des d'aquell 2010 on el Tribunal Constitucional va retallar o esmenar 14 articles, i 27 més van ser interpretats, han passat moltes coses. En 10 anys la situació a Catalunya, en un context de deslegitimació de la política i de desesperança popular, com en altres països del nostre entorn, els nacionalismes català i espanyol han sabut instrumentalitzar aquests sentiments per guanyar votants, i a Catalunya ho han aprofitat per mantenir-se al poder i frenar el pas a l'esquerra, que es mobilitzava contra les reformes laborals i les retallades amb massives manifestacions i 3 vagues generals i coincidint també amb el 15M. El que va començar com un clam majoritari en defensa de l'autogovern de Catalunya contra la sentència de l'Estatut i va continuar amb una utilització partidista i esbiaixada del dèficit fiscal que Catalunya pateix. Aquests fets han anat derivant poc a poc en una societat polaritzada al voltant d'un conflicte enquistat que no sembla que es pugui resoldre a curt termini.

Els partits independentistes, en la seva deriva per mantenir el relat unilateralista i el poder a la Generalitat a qualsevol preu, varen optar per plantejar una estratègia de conflicte frontal amb l'Estat Espanyol, sense entendre ni valorar el que podria passar amb les seves actuacions. La manipulació del Reglament del Parlament els 6 i 7 de setembre del 2017, amb les posteriors imputacions a la mesa, les aprovacions de les Lleis de Transitorietat i Fundacional de la República Catalana, la proclamació el 27 d'Octubre de la República Catalana, vigent durant uns segons o la negativa a convocar eleccions davant l'amenaça de l'aplicació de l'article 155 de la Constitució Espanyola han estat alguns dels episodis polítics més injustificables e inútils dels darrers anys.

La reacció tardana, barroera i gens política del govern del PP i els seus aliats al poder judicial, no han fet més que augmentar la confusió i la confrontació: com es veié de forma molt més descarnada,

amb les violentes actuacions policials del 1 d'Octubre o les injustificablement llargues condemnes als líders independentistes.

Avui podem dir que la tàctica de la confrontació ha fracassat, Catalunya no és un Estat independent, com va prometre Artur Mas al 2015, amb la presentació d'una candidatura que aglutinava CDC i ERC, Junts pel Sí, i que pretenia assolir una majoria suficient al Parlament que permetés proclamar la República Catalana. Fins les eleccions del 14F de 2021, els partits independentistes mai van superar el 50% dels vots, però igualment, els problemes polítics de Catalunya han seguit sense resoldre's.

Al mateix temps, una bona part de la ciutadania a Catalunya s'ha conformat en dos blocs antagònics, amb molt poques possibilitats d'acords, i ha calat en les relacions personals, familiar o socials, però també en el teixit associatiu i les organitzacions de la societat civil. El país està dividit i cansat d'aquesta situació, però cap de les enquestes sembla reflectir amb claredat que es vol passar a una altre fase o proposta, la base electoral independentista, amunt o avall, segueix sent fidel a la fictícia "República Catalana", malgrat el llegat de mala gestió i d'austeritat dels Governos independentistes.

Al 2018, amb la proclamació de Quim Torra com a President de la Generalitat és va apujar una mica més el llistó de la confrontació. Els darrers 2 anys han estat un seguit de proclames, amenaces, regateigs, irresponsabilitat política, inclús davant de les incitacions a la violència, i submissió a Carles Puigdemont, que continua a Waterloo, per eludir l'acció dels tribunals a Espanya. Però per sota de l'espectacle, el govern de Junts per Catalunya i ERC ha anat perfilant unes polítiques neoliberals en favor d'una xarxa d'interessos clientelars, amb especial èmfasi en l'aprofundiment dels desballestament de la sanitat o els serveis socials.

La diferència d'inversions des de l'inici del "procés" es de casi un 20%, i en cap cas, això es pot justificar pel dèficit fiscal, com es pretén, perquè també Catalunya es desmarca com la Comunitat autònoma on menys despesa social es realitza, uns 2.100€ per habitant i any, contra una mitjana espanyola de 2.500€, malgrat que, fins i tot amb el millor finançament amb els actuals pressupostos, existeix un ampli marge per destinar més recursos en aquesta direcció. Les privatitzacions en Salut, residències, l'afavoriment de l'escola concertada i l'externalització dels serveis, malgrat la major despesa i la precarització que suposen, han marcat l'evolució dels darrers anys, mostrant, com són, unes polítiques de caràcter profundament neoliberal que han portat a Catalunya, de ser una de les comunitats pioneres en molts àmbits, com la Salut, a l'actual situació precària.

Aquestes polítiques de precarització del sistema públic ha accentuat el gran impacte que la pandèmia de la COVID-19 ha tingut a Catalunya. Les dades de contagis, de morts, i especialment

de persones grans afectades a les residències han estat de les més grans de tota Espanya i Europa. La pandèmia, no sols ha posat en evidència la deriva del govern català cap un model de fragilitat d'allò públic, en la línia del que hem vist amb el govern Trump i d'altres governs neoliberals, sinó que alhora ha demostrat la poca capacitat de gestió de Consellers i Conselleres clau en les solucions a la crisi sanitària i social creada pels efectes de la COVID-19. Amb propostes canviants i contradictòries, mantenint una confrontació absurda amb les directives estatals, que després han hagut d'adoptar, com els confinaments, davant l'evidència de la seva necessitat. El rebuig, els primers dies, a l'ajuda de l'Estat, amb el penós episodi de l'hospital de campanya a Sabadell, l'han hagut de corregir alcaldes i alcaldesses de municipis en situació greu, molts d'ells i elles dels propis partits del govern.

Un govern ple de fracassos, de moments tristos, quan no ridículs, i de simbolismes absurds que no finalitzen amb la inhabilitació de Quim Torra (per negar-se a despenjar una pancarta del balcó de la Generalitat per ordre de la JEC, que unes dies després va acabar retirant igualment), sinó que segueix prolongant-se mentre el Govern segueix en funcions, després de les eleccions del 14F, i després d'un primer debat d'investidura fallit, en què s'estan fent més evidents cada dia les desavinences entre ERC i JxCat, que ja havien condemnat l'anterior legislatura al fracàs.

Després de les eleccions del 14F, que van donar la victòria al PSC, però al mateix temps, majoria absoluta a les forces independentistes, com van analitzar més profundament en el document de valoració electoral aprovat per la Coordinadora d'EUCat del 5 de Març de 2021, continua el pols entre ERC i JxCat, allargant la paràlisi institucional a Catalunya, mentre es continua apostant des de Waterloo per la confrontació simbòlica amb l'Estat, a pesar de les veus crítiques amb aquesta estratègia estèril inclús dintre del propi camp independentista.

De nou, cal tenir molt present que ni les autoritats europees, ni cap altre organisme internacional avala les propostes d'una proclamació unilateral d'independència. A finals del mes d'octubre passat, la pròpia Comissió de Venècia (òrgan consultiu del Consell d'Europa en assumptes constitucionals) en el seu document sobre bones pràctiques per a la celebració de Referèndums, deixa molt clar que no es viable un referèndum sense un acord dins del marc legal, però també recomana qüestions claus en aquest debat, com que la participació hauria de ser elevada i garantint que totes les opcions participen en igualtat de condicions, i que el nombre de votants en un sentit afirmatiu hauria de ser molt superior al 50%, en línia amb els criteris que fixen la possibilitat de canvis a les Constitucions, Estatuts, o Lleis orgàniques.

Les esquerres que representem sempre hem defensat una solució dialogada i pactada, que un cop acordada, fos sotmesa a votació de la ciutadania de Catalunya per la seva ratificació, fos una consulta, un referèndum que inclogués la possibilitat de defensar un model federal, o un acord

polític entre Catalunya i Espanya, que inclogués una solució al conflicte polític que hem viscut des de la sentència del TC de 2010 sobre l'Estatut de Catalunya.

2.2.- ESPANYA: LA CRISI DEL BIPARTIDISME I L'EMERGÈNCIA DE LA ULTRADRETA, EL GOVERN DE COALICIÓ PSOE-UP I LA SORTIDA PROGRESSISTA DE LA CRISI POST-PANDÈMIA

El 12 de gener del 2020 l'actual president del govern, Pedro Sánchez, presentava en roda de premsa el govern de coalició que governa en l'actualitat en Espanya. Fruit de l'acord entre el PSOE, que va guanyar les eleccions per majoria simple (120 escons), i d'Unidas-Podemos, que aportava el seus 35 escons (7 dels quals, elegits dins d'ECP). Aquest govern marca una fita històrica per ser el primer de coalició en la història política espanyola després de la dictadura, i també perquè incorpora en el mateix dirigents de l'esquerra transformadora, Izquierda Unida i PODEMOS. Per arribar a la majoria de la investidura van fer falta molts altres recolzaments, i això ha fet que la gestió d'aquests mesos hagi estat complexa, però hem de celebrar la tasca duta a terme durant la gestió de la pandèmia, la recuperació progressiva de drets laborals i socials i la fita que suposen els pressupostos pel 2021, no sols expansius, com cal en una recessió com l'actual, sinó, amb un marcat caràcter social, amb increments de fins el 20% en partides com la de Salut.

La irrupció de PODEMOS al 2014, a les eleccions Europees del maig, on va obtenir 5 escons, va representar el tret de sortida de la formació al panorama polític espanyol, sent la quarta força amb 5 escons per darrera de Izquierda Plural (IU-ICV), amb 6 escons.

En aquests 6 anys el panorama polític ha sofert enormes sotracs. Un any més tard, al desembre del 2015 a les eleccions generals, PODEMOS i la resta de forces confluents, inclòs En Comú-Podem a Catalunya, s'enfila fins als 69 escons. Per altra banda, a l'espai de la dreta, Ciudadanos també obté una grans resultats amb 40 escons.

Aquesta ampliació de l'arc parlamentari, va ser titllada per molts mitjans i analistes com "la fi del bipartidisme". Espanya, des de la transició (1977) i el col·lapse de la UCD, havia estat governada alternativament per PSOE i PP, amb majories absolutes o amb recolzaments nacionalistes puntuals. A partir de llavors i fins avui, això ja no ha estat possible, i han fet falta acords més extensos, sigui per governs, sigui per l'aprovació de lleis fonamentals. Però no sols han entrat en l'espai electoral aquests nous actors, també la ultra-dreta s'ha fet un lloc.

Tot i començar la seva trajectòria de forma similar a PODEMOS, fundat al 2013, a les primeres eleccions, europees (2014), autonòmiques i municipals (2015) i generals (2015) va obtenir uns resultats insuficients per entrar en els parlaments i sols van aconseguir una vintena de regidors i regidores. Posteriorment, i segons molts analistes, per la crisi interna del PP, esquitxat per la

corrupció, la cobertura mediàtica que va tenir, i la confrontació d'identitats fruit del agreujament de la situació a Catalunya, els van catapultar a les següents eleccions, Parlament d'Andalusia, Generals, municipals i actualment al Congrés dels Diputats, on té un grup parlamentari de 52 escons, sent la tercera força.

La fi del bipartidisme ens acosta a altres països europeus que des de fa molts més anys els parlaments estan molt fraccionats i solen haver governs de coalició. La cultura de la coalició està molt estesa a tota Europa, on 28 de 38 països Europeus estan governats per coalicions: Alemanya, Finlàndia, Itàlia, i els Països Baixos, en són exemples. Per desgràcia, la irrupció de la ultradreta té també semblances amb l'evolució d'aquests partits en altres països i, si s'institucionalitza, podria acabar ampliant el perímetre del votant d'ultradreta més enllà de la dreta tradicional, com ha succeït en aquells països on la desafecció de segments de les classes populars amb l'esquerra han aconseguit subvertir les lleialtats tradicionals. Si bé, fins ara, VOX no s'ha caracteritzat pel to populista dels seus referents europeus, no hi ha dubte que pot trobar en l'antiindependentisme i la xenofòbia descarnada temes amb ressò popular.

No queda clar, en tot cas, com evolucionarà el panorama de partits a Espanya. L'esfondrament dels dos grans partits, PP i PSOE, com ha succeït en altres països, avui per avui sembla poc creïble. Però si que sembla raonable pensar en una persistent situació de fragmentació i volatilitat en els pròxims anys.

El govern de coalició, amb totes les llums i ombres que es podrien esperar d'un acord amb la correlació de forces actual, ha representat un viratge significatiu en polítiques progressistes: l'augment del SMI, la implantació del IMV, els canvis en la llei d'educació, de consum, sobre el joc, de llibertat sexual, o els propers canvis en matèria laboral, estaven en el nostre imaginari, i avui, són ja una realitat. Les mesures per la recuperació econòmica després o durant la crisi del Covid-19 han estat a les antípodes de les aplicades pel PP o el PSOE en solitari: els ERTOS, els ajuts als i les treballadors/res autònoms, les limitacions als rescats empresarials, lligant-ho en molts casos a la salvaguarda dels llocs de treball i en darrer terme a la modernització del sector, són unes pràctiques mai utilitzades abans. Com dèiem, els pressupostos del 2021 poden marcar un camí de recuperació de drets socials i laborals, i de salvaguarda de la classe treballadora inimaginables fa pocs anys.

Els lobbys i poders econòmics i mediàtics no estan gens contents d'aquesta situació, i això és significatiu, i per això, són constants els atacs, desqualificacions o intents de processos legals per enfonsar aquest govern. La fórmula per recaptar més ingressos, via imposició més progressiva o gravant el sector financer, està en el punt de mira de les grans corporacions i grups econòmics. Caldrà ser molt prudents, constants, pedagògics i sobre tot no defallir davant tant contratemps per que no hi ha dubte que el camí és l'adequat, i sols cal una millor correlació de forces per a poder aprofundir més en aquestes polítiques. Aquest ha de ser el nostre objectiu immediat.

2.3.- EUROPA: PÈRDUA D'IDENTITAT I DE PROJECTE EUROPEU, EL CONFLICTE DEL BREXIT, I LA INCAPACITAT DE LA UE D'ABORDAR ELS REPTES GLOBALS

La crisi dels mercats de deute públic l'any 2010 van ser el desencadenant d'una recomposició de la UE, després de dos anys de crisi. Les diferents modalitats de rescats, en especial el de Grècia, van treure a la llum el rostre més sinistre de la realitat de l'Eurozona i d'un continent dividit en dos: els països del Nord, amb forta presència exportadora i bancs beneficiaris de l'especulació a les economies del Sud i aquests darrers i, empobrits per dècades de desindustrialització i desproporcionadament afectats per la fi de la bombolla immobiliària. Emprant el mateix discurs que sustenta les denúncies de "l'espoli fiscal" de l'independentisme, els Governos del Nord van agitar la seva opinió pública contra qualsevol mesura de suport envers el Sud que no anés acompanyada d'estrictes polítiques d'austeritat i venda de patrimoni públic. La crua realitat d'aquestes polítiques ha estat l'empobriment i la migració de milions de ciutadans i ciutadanes de Grècia, Irlanda, Itàlia Portugal, o Espanya i el seu allunyament del projecte europeu.

Val a dir que aquest resultat no era del tot inesperat. Almenys des de Maastricht, Izquierda Unida havia criticat el caràcter desigual de la construcció europea i la seva tendència a situar els interessos del capital i les finances per davant dels de les classes populars. Les decisions d'aleshores han tingut greus conseqüències en el desenvolupament econòmic del nostre país i en el disseny i desplegament del model productiu, que de forma volguda s'ha centrat en els sectors principalment de la construcció i del turisme, facilitant la deslocalització d'indústria amb Consells d'Administració a quilòmetres d'aquí, i sense crear-ne de pròpia d'alt valor afegit, aprofitant la transferència de coneixement de l'acadèmia, la innovació i la recerca. La construcció i el turisme, dos sectors que precisament van fer patir greument l'economia del país a la crisi del 2008, i ara amb la crisi de la COVID-19.

Aleshores ja era evident la complicitat de les elits espanyoles amb un procés d'integració que deixava la política econòmica en mans de la Comissió i el BCE, ni que fos a costa d'una posició subordinada dins del capitalisme europeu. No cal dir que, en els darrers anys, banquers i grans empreses espanyoles han seguit enriquint-se a mercès a les reformes laborals i les retallades avalades per Europa.

El balanç dels darrers anys és, indubtablement, amarg. L'experiència de Govern de SYRIZA mostra les dificultats per reorientar les polítiques econòmiques europees de manera unilateral. Al mateix temps, un europeisme acrític acaba obrint el pas a la ultradreta, com ha passat a França o Itàlia i també l'Est d'Europa, on en països com Hongria la dreta ultranacionalista fa dècades que explota l'ambivalència envers la integració europea de les societats post-soviètiques, en ocasions

recolzant des de les institucions europees a l'extrema dreta. I les pròpies societats del Nord no són immunes a aquesta deriva: ja que el fervor mediàtic contra el Sud "subsidiat" ha servit de catalitzador pel creixement del nacionalisme excloent i la ultra-dreta en països com Alemanya, Dinamarca o Suècia.

Està en perill el projecte europeu? En la mesura que les crítiques nacionalistes a Europa no impugnen les seves polítiques econòmiques, no seria difícil imaginar una convivència entre aquestes forces i el vell establishment europeu. Ara bé: el risc de desintegració va obtenir una confirmació inesperada al Referèndum del BREXIT del 2016. Allí, el creixent nacionalisme de la dreta conservadora unit al vot de protesta de les classes populars més afectades per la desindustrialització van ser suficients per mobilitzar una majoria contra la UE, amb un 52%.

Pel nostre país en concret, aquest model europeu actual ha accentuat el rol d'una economia perifèrica, donada la seva debilitat estructural i amb un marc de competències fiscals i laborals entre països cada cop major. No es una Unió solidària, sinó competitiva i de mercat liberal. Ha sigut una constant devaluar els drets socials i les condicions de vida de les famílies treballadores. Cal impulsar un nou model on pugui existir un salari mínim europeu i on la deslocalització d'empreses per interessos fiscals o de greuge salarial siguin penalitzades fiscalment.

En gran mesura conseqüència directa de l'aplicació de mesures de retallades de drets, imposició de governs tecnòcrates o mesures antisocials i així com fer-ne seus els principis de l'extrema dreta, com per exemple amb qüestions migratòries: fallida en la gestió d'ajuda als refugiats davant la crisi humanitària, com exemple els refugiats siris, vulnerant els drets humans o com esta succeint al Mediterrani amb els refugiats i refugiades.

Un altre factor que afegeix incertesa són els canvis geopolítics més enllà de les fronteres europees. En un entorn on l'hegemonia dels EUA es veu sacsejada per l'emergència de Xina i altres potències regionals, Alemanya té un interès en mantenir cohesionada l'economia europea, que és encara el principal mercat i base de producció de les seves multinacionals i la bona salut de la qual és el seu principal atot polític en el context global.

Segurament aquests han estat factors rellevants per explicar perquè, fins ara, la reacció de l'establishment europeu davant la crisi del COVID ha estat menys bel·ligerant que durant la crisi anterior. Fins i tot veiem una rehabilitació de les polítiques keynesianes, amb la creació (gairebé tancada) d'un nou fons europeu de 750.000M per front a la pandèmia i millorar l'eficiència tecnològica i ambiental del teixit productiu o bé la suspensió de les regles que habitualment limiten el suport a les empreses en crisi o l'endeutament dels Estats. Caldrà veure si aquest nou consens dura o bé encara és massa aviat per parlar d'un reequilibri de les polítiques de la UE.

En tot cas, sense canvis en els Tractats Europeus, qualsevol gir progressista és susceptible de ser avortat per una minoria de bloqueig dels Governos més reaccionaris o ser víctima de la inèrcia de la justícia europea o la inacció de la Comissió. És per això que ens hem d'afrontar dos reptes amb claredat. El primer, reforçar les organitzacions polítiques i les lluites d'àmbit europeu, per tal de superar les divisions artificials entre les classes populars del continent. El segon, com articular el nostre discurs i el nostre programa amb la nostra estratègia envers les institucions europees.

2.4.- L'INICI D'UN NOU CICLE POLÍTIC PER AMÈRICA LLATINA I LES SEVES CLASSES POPULARS

Si ampliem el focus internacional més enllà d'Europa, i mirem cap a Amèrica Llatina, es pot analitzar com després de la victòria electoral d'Hugo Chávez el 1999, s'iniciava a Amèrica Llatina un cicle progressista on governs de tot el continent com el Brasil, Equador, Bolívia i Argentina, s'unien en l'articulació d'un projecte emancipador. Processos de transformació que des del començament van estar marcats per la fèrria oposició de l'imperialisme nord-americà qui va finançar i va instigar diferents cops d'Estat com ja va fer en la dècada dels 70 i 80.

No obstant això, aquest nou cicle va saber resistir el primer embat, com van ser el cop d'estat a Veneçuela o Equador. Malgrat això, aquesta resistència no va aplacar els anhels dels diferents governs dels Estats Units per seguir dominant Llatinoamèrica qui, combinant nous mecanismes i velles pràctiques d'ingerència van aconseguir enderrocar en els últims anys algunes de les experiències progressistes. La persecució judicial contra Lula, Kirchner o Correa i els cops legislatius contra Dilma i Evo, així el bloqueig econòmic i la intervenció a Veneçuela en són una mostra.

No obstant això, Amèrica Llatina va despertar. Les protestes populars durant 2019 a l'Equador, Colòmbia, Xile i el Perú signifiquen un nou ressorgiment encapçalat especialment per la joventut i els sectors populars, que avancen avui cap a nous projectes de transformació. Aquestes protestes contra el neoliberalisme, unides a les victòries electorals del progressisme a Argentina, de l'MAS a Bolívia i del chavisme a Veneçuela, deixen molt lluny dels seus objectius a aquells sectors que somiaven a posar fi als projectes emancipadors a Llatinoamèrica.

Com a organització internacionalista hem d'acompanyar i aprendre d'aquestes lluites en la perspectiva de la solidaritat entre pobles, articulant les experiències històriques de solidaritat amb Cuba o Nicaragua amb els nous processos que avui viu el continent.

3- LES NOSTRES PROPOSTES POLÍTQUES PER LES CLASSES TREBALLADORES

3.1.- UNA MAJORIA D'ESQUERRES A CATALUNYA, ACABAR AMB LA DINÀMICA DE BLOCS, TEIXIR UNA ALTERNATIVA A L'INDEPENDENTISME I AL CENTRALISME

EUcat treballa per una nova majoria d'esquerres que pugui bastir un acord parlamentari per conformar un govern progressista a la Generalitat de Catalunya amb tres eixos principals d'acció governamental: una agenda social i de recuperació econòmica a l'alçada dels reptes que tenim després de la pandèmia de la COVID-19, accions decidides contra l'emergència climàtica i en clau de transició ecològica, i polítiques valentes per assolir la igualtat real entre homes i dones.

Un Govern de la Generalitat d'esquerres que defensi els serveis públics i la seva gestió pública directa, que apliqui una fiscalitat progressiva, que fomenti la mobilitat sostenible i les energies renovables, que lluiti contra la violència de gènere, que obri més espais de participació de la ciutadania en la presa de decisions col·lectives, i que estableixi més mecanismes de transparència i retiment de comptes de la gestió pública i els seus recursos, així com de lluita contra la corrupció.

Així mateix, EUcat aposta per superar l'escenari de confrontació entre l'independentisme i l'immobilisme que ens ha portat al bloqueig institucional i la pèrdua de capacitat d'autogovern per part de Catalunya. La nostra proposta nacional té la voluntat de superar la dinàmica de blocs, aglutinant a una nova majoria en torn a tres eixos: radicalitat democràtica, justícia social, i projecte federal i republicà de l'Estat.

EUcat proposa un catalanisme popular, inclusiu, radicalment democràtic, que treballi en la construcció d'una Catalunya plena en una Espanya federal, laica, i republicana, obrint pas a un nou encaix acordat entre les diferents nacions i regions d'un Estat republicà i federal, plurinacional, pluricultural i plurilingüe, des de la fraternitat entre els pobles, tot respectant el dret dels pobles a la seva lliure determinació, com històricament han defensat les esquerres que representem.

3.2.- CONSOLIDAR UNA MAJORIA DE GOVERN PROGRESSISTA A ESPANYA, AVANÇAR CAP A UNA REPÚBLICA PLURINACIONAL FEDERAL

Per primer cop des de la Segona República, Espanya té un govern de coalició progressista, on participen del seu Consell de Ministres membres a proposta del PSOE i de les forces que integren el grup parlamentari confederal d'Unides Podem, i que va ser investit gràcies al suport i les abstencions d'altres forces d'esquerres i sobiranistes de les Corts, suports que s'han vist ampliat en l'aprovació dels seus primers Pressupostos Generals de l'Estat.

Una nova realitat que ha coincidit amb la crisi política i institucional més greu d'aquest període democràtic, i la crisi sanitària i social més profunda mai vista en l'Espanya contemporània; un moment de gran tensió política i social, amb reptes globals que sobrepassen inclús als Estats.

Encara així, la nostra presència en el Govern de l'Estat ha estat cabdal per impulsar l'escut social, l'Ingrés Mínim Vital, la cobertura via ERTO de molts treballadors i treballadores durant aquesta pandèmia de la COVID-19, o en l'avenç del diàleg i la distensió en el conflicte polític entre Catalunya i Espanya. També en d'altres qüestions, ja que per exemple, gracies a la nostra gestió en el Ministeri de Consum, s'ha limitat l'ús de números com el 902, s'ha limitat l'horari de les cases d'apostes i la seva publicitat, i s'ha lluitat contra les clàusules abusives en hipoteques.

En paral·lel vivim un moment de reordenació de l'espai de la dreta espanyola, amb un fort creixement de l'extrema dreta que representa VOX, alineada internacionalment amb el populisme trumpista i les dretes neofeixistes europees, que agiten el discurs xenòfob, masclista, homòfob, negacionista, i anticientífic, entre les classes populars més colpejades per les diverses crisis. VOX impulsa una guerra cultural per tenir l'hegemonia en el camp conservador que empeny PP i Cs cap a la dreta extrema, captius a més dels seus vots per poder seguir governant la Comunitat i l'Ajuntament de Madrid o la Junta d'Andalusia, entre altres. Aquesta dreta, a més, està fent una utilització partidista de la cúpula del poder judicial de l'estat amb l'objectiu clar d'aconseguir a través de resolucions judicials amb clar biaix polític allò que ha sigut incapaç de guanyar a les urnes.

Davant aquesta amenaça als drets i les llibertats, cal consolidar la majoria progressista i plurinacional que fa possible la majoria parlamentària que sosté aquest govern, ja que l'alternativa és un govern conservador amb ànima hegemònica d'extrema dreta i una agenda política clarament lesiva pels drets dels treballadors i treballadores, pels drets socials i els serveis públics, per la igualtat de gènere i LGTBI+, per les persones migrades, per la diversitat cultural, i pel desenvolupament plurinacional de l'Estat.

A més, estem davant el pitjor moment de la Monarquia Espanyola, amb el Rei Emèrit fugit a l'estranger per no donar compte de les seves operacions econòmiques corruptes i el seu patrimoni ocult, que es suma al llarg llistat d'escàndols de la Corona i els seus membres, alguns ja jutjats i sentenciats.

Rebutgem la utilització de les institucions per protegir la opacitat de la Monarquia, com ara la negativa a la creació de comissions d'investigació registrades al Congrés dels Diputats, fins i tot amb el vot en contra del PSOE. Calen llum i taquígrafs, com amb qualsevol altre institució de l'Estat o persona sobre la que recaiguin indicis de l'ús fraudulent de fons públics o males pràctiques associades a la corrupció.

Apostem per instaurar en Espanya un règim republicà que permeti l'elecció democràtica del Cap de l'Estat, i la seva fiscalització i retiment de comptes com qualsevol altre càrrec públic, més si ocupa una institució tan important i que representaria al conjunt de la ciutadania.

La República no és només una forma d'organitzar la jerarquia de l'Estat: és una sèrie de valors i principis democràtics, de drets i de llibertats, àmpliament reivindicats per diferents tradicions del pensament emancipador al llarg de la Història, també del moviment obrer i de les esquerres que representem.

L'aposta per una República Federal Plurinacional i Solidària ha de democratitzar l'estructura de l'Estat, obrir l'oportunitat de blindar constitucionalment drets i serveis públics amenaçats pels mercats, i avançar en un nou model de relació federal entre les regions i pobles de l'Estat, superant les mancances que el període de la Transició va deixar pendents.

Des de l'espai de l'esquerra transformadora que representem, hem de començar a definir quina república volem, pensant la III República d'acord amb la realitat del segle XXI, adaptar-la al llenguatge i als nous temps, a la situació i l'evolució social accelerada que vivim permanentment, als nous esquemes productius i abordant l'emergència climàtica que tenim per endavant, aprofitant la inèrcia del procés de transició i modernització, que marca l'era post-COVID, per anar aprofundint en l'organització de les estructures d'estat republicanes al servei de la majoria, de manera que siguin defensades àmpliament per anar consolidant, pas a pas, però de forma irreversible, la construcció de l'estat republicà que teoritzem.

3.3.- UNA EUROPA SOLIDÀRIA I DEMOCRÀTICA ON ES PUGUIN DESENVOLUPAR POLÍTIQUES PROGRESSISTES

La resposta a la pandèmia de la COVID-19, la crisi humanitària al mar Mediterrani, o la gestió del Brexit, per citar només tres exemples, han posat de manifest les carències de l'actual configuració política de la Unió Europea per abordar amb èxit els reptes polítics europeus i globals, donant resposta a les necessitats de la majoria social de la població europea, així com exercir el lideratge en defensa de la pau i els drets humans en tot el Mon, sent espai de refugi i prosperitat per qui més ho necessiti.

La implantació de la moneda única ha resultat en la pèrdua de poder dels parlaments nacionals i la devaluació dels drets democràtics. Sense sobirania econòmica es fa difícil desenvolupar programes valents tant de suport a les classes treballadores com la construcció de models diferents del capitalisme neoliberal. Precisament aquest era un dels objectius de la UE, impedir qualsevol veïtat esquerranosa. L'exemple de Grècia és prou eloqüent del resultat del xoc entre

els interessos de les institucions econòmiques europees i la sobirania d'un petit país del sud d'Europa.

Ni tan sols el paquet d'ajudes conegut com a Next Generation EU arribarà a canvi de res, sinó amb una forta condicionalitat (reforma laboral, pensions...), i el Bundesbank ja ha avisat que fins i tot les transferències directes haurien de cenyir-se als criteris de Maastricht.

Continuar defensant una més que improbable reforma de la UE és creure que l'entramat jurídic-institucional de la UE és susceptible de reforma i no entendre que la seva funció és precisament la contrària: contenir qualsevol intent de transformació social. No podem oblidar que el Consell Europeu i l'Eurogrup per si mateixos no responen davant de cap parlament, "és una trama dissenyada per descartar qualsevol sobirania rastrejable fins al poble d'Europa". Per això cal estrènyer llaços amb totes les forces antagonistes d'esquerres dintre de la UE que apostin per la sortida de l'euro, analitzar escenaris de futur per recuperar les sobiranies nacionals i generar contrapoder.

Així mateix, Europa ha de canviar el seu paper polític al món, abandonant la subordinació estratègica als interessos dels EUA i l'OTAN, per impulsar un nou escenari multilateral de diàleg entre nacions que aposti per la pau i la cooperació, allunyant-se del bel·licisme, competició, i unilateralisme que han practicat les grans superpotències, en especial, el govern americà del Donald Trump.

En aquest sentit, Europa ha d'apostar clarament per la Pau i la resolució democràtica dels conflictes polítics internacionals, amb un paper actiu en favor de les causes palestina, sahrauí, kurda, o rohingya, entre altres, amb les quals EUCat en reafirma la seva solidaritat.

I en la seva àrea més pròxima d'influència, cal assegurar rutes segures per les persones migrades, i mesures d'acollida i asil dignes en els països europeus per qui fuig de la guerra, la persecució, o la misèria. No és acceptable que el mar mediterrani sigui un espai de mort i desesperació per aquestes persones, en benefici de les màfies i els estats autoritaris, ni un espai que assumeixi els camps de refugi, amb condicions sovint indignes, com solució atemporal per les persones refugiades.

4- INSTRUMENTS I ACCIONS PER AVANÇAR EN LES TRANSFORMACIONS SOCIALS

4.1.- EUCAT, I LA SEVA RELACIÓ AMB IU I EL PEE

Com vam afirmar en el nostre document fundacional, Esquerra Unida de Catalunya la formen homes i dones que ens sentim part de les esquerres transformadores i anticapitalistes; que ens considerem continuadores dels fils roig, verd i violeta, presents en tantes lluites per l'emancipació de les classes treballadores i populars; que aspirem a superar el model capitalista de producció i consum; que lluitem per un societat de dones i homes lliures i iguals, inspirada en els principis del socialisme, del republicanisme, del laïcisme, i de la fraternitat entre els pobles, en un model d'estat federal, plurinacional, i solidari; que ens declarem antifeixistes, i reivindicuem la memòria democràtica de les persones que van donar la seva vida i llibertat en la lluita contra el feixisme i contra el franquisme, entre altres principis i valors que guien la nostra acció política.

EUCat té per endavant moltes tasques per funcionar com organització, mantenint actiu el fil roig, verd, i violeta de la nostra història, i aquesta Assemblea Constituent ha de marcar algunes d'aquestes tasques pel proper període:

- Assegurar el funcionament orgànic d'EUCat, i enfortir les organitzacions de base, consolidant, recuperant, i constituint noves assemblees de base, incorporant al màxim de companys i companyes que encara no estan al nostre projecte.
- Elaborar discurs, debatre propostes, plantejar posicionaments, i mantenir els perfils propis a les xarxes, i si s'escau, als mitjans de comunicació.
- Mantenir la relació amb IU amb la participació als òrgans Federals, i en els debats sobre propostes concretes.
- Mantenir una relació amb Catalunya en Comú transparent i coherent amb el que es decideixi a l'Assemblea Constituent, en sintonia amb el corresponent apartat d'aquest document.

EUCat té a Izquierda Unida com a referent polític a l'Estat, amb qui compartim projecte federal, valors i principis, així com propostes programàtiques, i amb qui es federa responsable i solidàriament, esdevenint el seu referent polític i organitzatiu a Catalunya, amb autonomia i veu pròpia en l'àmbit de Catalunya. Aquesta relació de fraternitat que les esquerres transformadores de Catalunya i Espanya que representem IU i EUCat hem anat forjant durant dècades, cal mantenir-la, i cal actualitzar-la a les noves realitats, on compartim estratègies i aliances amb nous referents polítics unitaris en construcció i les seves relacions institucionals.

En aquest sentit, EUCat aportarà a tots els espais unitaris, polítics i socials, els valors, els principis, i la política aprovada, en base al treball unitari i comú, i a la pròpia experiència com organització plural, amb diferents cultures polítiques que conviuen i que enriqueixen al conjunt de l'organització.

El Partit de l'Esquerra Europea (PEE) és l'organització europea de referència d'EUCat, com també ho és d'IU, on coincidim amb altres forces europees de tradicions polítiques germanes, i per això hi volem continuar participant dels seus espais de debat, decisió, articulació en xarxes i grups de treball, i en els seus referents institucionals, com ara el Grup de l'Esquerra Unitària (GUE) al Parlament Europeu, en aquesta nova etapa.

Volem contribuir des d'aquests espais a bastir una esquerra europea forta, alternativa, i plural, que planti cara al neofeixisme i ofereixi alternatives a les polítiques conservadores fracassades de les forces tradicionals del bipartidisme europeu, cada vegada més escorades a la dreta, a pesar del punt d'inflexió que ha suposat la resposta comunitària a la crisi sanitària de la COVID-19, i els seus efectes econòmics i socials.

4.2.- L'APOSTA ESTRATÈGICA PER CATALUNYA EN COMÚ

L'Assemblea Fundacional d'EUCat va establir Catalunya en Comú com a projecte estratègic, en tant que quan, un nombre important de les nostres bases hi ha treballat des de la seva fundació.

Pel desenvolupament d'aquest compromís, EUCat treballa per articular millor Catalunya en Comú en els territoris, i en els àmbits i sectors, acompanyant el seu desplegament organitzatiu per completar-lo definitivament, superant les dificultats i conflictes de la fase inicial.

Hem de seguir incorporant persones i sensibilitats a Catalunya en Comú, i fer a les persones de base inscrites més participants de les decisions estratègiques i la gestió quotidiana de l'organització, i en aquest sentit, les persones d'EUCat podem fer aportacions des de l'activisme en el moviment obrer, el moviment veïnal, el municipalisme, i també des de la nostra experiència organitzativa col·lectiva.

Volem posar al servei del projecte comú la nostra xarxa de relacions polítiques amb d'altres esquerres a nivell estatal, europeu, i mundial, per interconnectar lluites i experiències que ens facin més fortes davant el capitalisme global, entre moltes altres aportacions que podem fer, col·lectivament, des de les esquerres que representem.

Podem fer un balanç crític, amb llums i ombres del que, fins el moment, hem aportat i ens ha aportat Catalunya en Comú, i sobre el seu propi funcionament, encara amb mancances a nivell de

participació i presa de decisions en aspectes rellevants, però l'encert de l'aposta per aquest espai unitari català segueix vigent, i volem anar més enllà rectificat aquelles qüestions que, al nostre parer, encara són millorables.

Per consolidar i enfortir el projecte de Catalunya en Comú, cal fer-lo més plural, treballant per la integració en la tasca política en el marc de Catalunya en Comú de totes les persones i totes les sensibilitats que, des de diverses tradicions polítiques, formen part del projecte, així com millorar la metodologia de participació interna.

Des d'EUCat entenem que per tal de millorar el funcionament de Catalunya en Comú, s'ha de fer una aposta per un funcionament radicalment democràtic i un reconeixement de la seva pluralitat.

Mecanismes com l'assemblea, el rendiment de comptes i la possibilitat de revocatoris, la paritat, la transparència, i l'exercici de la democràcia directa en forma de consultes, referèndums o primàries esdevinguin la norma del funcionament. Millorant el debat a les assemblees de base, i situant els debats estratègics a l'Assemblea Nacional, per marcar l'acció política i organitzativa dels òrgans de direcció.

Cal trobar el millor encaix de les diferents sensibilitats i cultures polítiques de l'esquerra que conviuen a Catalunya en Comú, amb un model que tingui en compte la diversitat territorial, la pluralitat ideològica, i cohesionat al voltant del seu programa alternatiu, transformador, afavorint que sectors que encara no s'han incorporat, puguin fer-ho amb més facilitat.

Catalunya en Comú s'ha de dotar mecanismes que facilitin el debat teòric polític i social en profunditat i millorar els mecanismes democràtics que permetin l'elaboració col·lectiva de les preses de les decisions importants, així com crear espais col·lectius de construcció de propostes polítiques estratègiques en l'àmbit institucional, des del municipal fins l'estatal.

Aquests espais han de servir per posar mirada llarga a la nostra acció política, i fugir del tacticisme permanent que s'està instal·lant en la política, especialment institucional, i que ens podria portar a prendre decisions sense el necessari aprofundiment en l'anàlisi del que la majoria de la gent pot comprendre, i per tant, compartir en cada moment.

Cal evitar que una situació d'aquest tipus ens pogués portar a una derrota electoral de qualsevol dels nostres referents més importants, i que aquest fet, pogués posar en crisi tot l'espai, i fins i tot, la seva continuïtat

4.3.- LA MOBILITZACIÓ SOCIAL I L'ORGANITZACIÓ POPULAR DE LES CLASSES TREBALLADORES

L'experiència històrica ens diu que els grans canvis socials han vingut de la mà de grans mobilitzacions i de la capacitat de les majories socials per organitzar-se en la defensa i conquesta dels drets, i els temps que venen per endavant no seran una excepció, davant les incerteses provocades per les crisis sanitàries, socials i econòmiques, i l'emergència del populisme reaccionari i les noves formes de l'extrema dreta.

Aquesta organització popular i mobilització massiva també és necessària en moments en que estem en el govern de les institucions, sigui el Govern Central, o en altres administracions, ja que la mobilització ajuda a anar més enllà en les polítiques públiques, i serveix per defensar-nos de les forces socials, polítiques, i mediàtiques reaccionàries que volen derrocar els governs que amenacen els seus privilegis.

En aquest sentit, EUCat continuarà treballant en els moviments socials que són referència de la lluita per les llibertats i la igualtat, com ho ha fet fins ara al costat dels treballadors i treballadores d'empreses en lluita, de les que lluiten cada dia contra la precarització de les noves formes de treball com els riders o les Kellys, del moviment feminista, del jovent que es mobilitza davant l'emergència climàtica o a favor de la reducció de les taxes universitàries, dels pensionistes i les mares en defensa d'un sistema públic de pensions dignes, de la lluita contra la gentrificació de les ciutats i contra els desnonaments de famílies vulnerables, del moviment veïnal, entre molts altres.

EUCat considera clau enfortir el sindicalisme de classe, afiliant-se a les seves organitzacions i participant dels conflictes a dintre de les empreses i les representacions sindicals, ja que el món del treball continua sent un element central de la lluita contra les desigualtats i del debat sobre un nou model productiu més just i sostenible, així com amb el teixit cooperatiu i de l'economia social i solidària que aposta per formes alternatives de creació de la riquesa.

Només amb aquesta articulació conjunta de mobilització social i acció política unitària serà possible avançar en l'estratègia d'Unitat Popular que ha defensat i aprovat Izquierda Unida en els documents polítics de la seva XII Assemblea Federal, i que EUCat també es fa seva, en ser coherent amb la resta de la proposta política estratègica de l'organització, com ho és la consolidació de Catalunya en Comú, en el camí de construcció de la Unitat Popular.

5.- PROPOSTES POLÍTIQUES DE CARÀCTER PROGRAMÀTIC

5.1.- DEFENSA DELS DRETS SOCIALS I DELS SERVEIS PÚBLICS

5.1.1.- LA SALUT: UN DRET, NO UN NEGOCI

La salut és un bé social i un dret humà fonamental recollit per la legislació autonòmica, espanyola i internacional, que ha de tenir el suport de les institucions de l'estat a través de les seves polítiques econòmiques, socials i culturals.

Per evitar que la sanitat sigui una mercaderia i aconseguir que totes les persones visquem la salut com un dret humà universal cal fer els canvis legislatius, culturals i organitzatius necessaris per focalitzar els determinants socials de la nostra salut. La salut col·lectiva, de tots i totes, depèn sobre tot de condicions socials, econòmiques i polítiques.

El nostre sistema sanitari públic està travessant un moment crític que pot fer impossible la seva recuperació. Creiem que cal dir prou i denunciar el desballestament del sistema de salut, així com el servilisme als interessos de la indústria farmacèutica i de productes sanitaris, i als fons d'inversió que han convertit la sanitat en el seu objectiu de negoci.

La nostra proposta de Salut i Sanitat està orientada a recuperar el model sanitari públic, finançat amb impostos i sense re-pagaments, universal i equitatiu. Un sistema sanitari que, a més de comptar amb un finançament suficient, estarà sotmès al control democràtic i la participació social. Un programa de salut centrat en la promoció i prevenció de la salut, fent alhora de l'atenció primària un dels seus pilars fonamentals.

a) Consolidar una sanitat pública, integral, i de qualitat per a tothom

En els darrers 10 anys la despesa sanitària privada s'ha incrementat, alhora que decreixia el pressupost destinat a la sanitat pública, que ha començat a recuperar-se a un ritme inferior al conjunt de la despesa pública.

Hauríem de fixar un mínim d'inversió en sanitat, i arribar a la progressiva equiparació a mitjanes europees. En cap dels casos inferior al 7% del PIB. Amb planificació paral·lela de com s'inverteixen els diners a Salut, fomentant que tota la nova inversió vagi destinada a gestió i provisió pública, a un model centrat en l'atenció primària, a ampliar la cartera de serveis coberts i disminuir esperes, i a la recuperació de les condicions laborals i la inversió en R+D+I (recerca, desenvolupament i innovació).

Garantirem les substitucions de les jubilacions i baixes de professionals sanitaris per evitar que aquestes no suposin una pèrdua en la disponibilitat del personal sanitari necessari per a garantir l'activitat assistencial. Cal establir convocatòries de noves places d'oferta pública d'ocupació a l'ICS, per a resoldre la precarietat i l'interinatge que actualment pateixen molts treballadors i treballadores. Gestionarem les borses de treball amb total transparència.

Convertir el Servei Català de la Salut (SCS) en el Servei Nacional de Salut de Catalunya (SNSC), amb funcions de planificació, finançament, gestió i avaluació dels serveis de salut públics, integrals i integrats de Catalunya. La sanitat pública té un valor social indubtable perquè conté, cohesiona i crea sinergies en la investigació, formació, docència, prevenció, atenció, rehabilitació i cures i és la única que permet treballar per a millorar els determinants de la salut i la malaltia. Entenem que la sanitat privada s'ha de finançar privatament, i que la col·laboració pública-privada existent ha d'anar limitant el seu àmbit, fins a la seva total separació.

Sobre política dels medicaments: volem un sistema de salut en el que es regulin i es vigilin els conflictes d'interessos de polítics, persones gestores i prescriptores. La indústria farmacèutica no pot ser màrqueting disfressat de formació mèdica.

Hem de prendre les mesures necessàries per a equiparar progressivament les condicions salarials i laborals dels professionals de la sanitat catalana a les ràtios mitjanes de la Unió Europea.

- Superar la Llei d'ordenació sanitària de Catalunya (LOSC) amb una nova Llei del Sistema Nacional de Salut de Catalunya (SNSC), que estableixi organització, competències, ordenació territorial, governança, avaluació independent i participació.
- Revisar la planificació hospitalària per a prioritzar la concentració del terciarisme i altes tecnologies en els territoris i fer sinergies i aliances entre comarcals i terciaris del territori. Coordinació funcional.
- Fomentar la integració entre primària i hospitalària, i revisar possibles duplicitats d'especialitats.
- Assegurar l'accés universal al sistema sanitari públic a totes les persones que viuen a Catalunya.
- Reduir per sota dels tres mesos l'espera de totes les intervencions quirúrgiques i a menys de tres setmanes les consultes per a un especialista i les proves no urgents. Estudiar i actuar sobre les causes que generen llistes d'espera per a intervencions quirúrgiques, per a consultes a un especialista i per a proves no urgents. Implantar i garantir un sistema de llistes d'espera transparent, únic i amb traçabilitat per part de l'usuari.
- Garantir la visita urgent el mateix dia i la cita prèvia en menys de 48 hores a l'atenció primària.
- Establir una atenció coordinada a la cronicitat i la dependència entre tots els nivells assistencials i amb els serveis socials.

- Crear una nova cartera de serveis d'odontologia infantil i d'adults que redueixi les greus desigualtats socials en salut bucodental i destinar-hi recursos per fer-la efectiva.
- Ampliar l'exempció del copagament de fàrmacs i prestacions sanitàries a totes les rendes inferiors als 18.000 €.
- Implantar el codi ètic i la màxima transparència a totes les entitats de l'SNSC, i també un sistema d'informació únic per millorar la continuïtat clínica i el control de la gestió.

b) Enfortir de manera efectiva i real l'atenció primària i comunitària

L'atenció primària no només ha de ser la porta d'entrada al sistema sanitari, sinó que ha de fer la gestió i el seguiment del pacient en tot el recorregut del procés assistencial. Té, a més, un paper rellevant en les tasques de salut comunitària, juntament amb els serveis de salut pública, per a la protecció i la promoció de la salut col·lectiva. Per això ens comprometem a treballar perquè l'APiC ofereixi una atenció global i longitudinal, i que gestioni la coordinació amb la resta del sistema.

- Incrementar progressivament el pressupost de l'atenció primària i comunitària fins a un 25% del de salut. S'hauria d'augmentar, des de l'àmbit hospitalari i especialitzat, tant el pressupost global com el destinat a la redistribució de recursos, tasques i serveis.
- Recuperar els serveis d'urgències nocturnes retallat, ampliant el desplegament dels Centres d'Urgències d'Atenció Primària (CUAPs) com a mínim a nivell d'àrea bàsica, facilitant així també el retorn de les farmàcies de guàrdia als territoris.
- Garantir l'atenció longitudinal al llarg de la vida per part dels professionals de l'AP, fomentant la seva estabilitat laboral i liderar des de AP la coordinació amb la resta de nivells d'atenció. Crear mecanismes de continuïtat assistencial sota la responsabilitat dels serveis d'atenció primària de salut.
- Avançar cap a una atenció plenament biopsicosocial i contextualitzada, que no medicalitza innecessàriament ni es coordina amb el territori per abordar els determinants socials de la salut.
- Disposar de recursos per poder impulsar processos de salut comunitària en coordinació amb els serveis de salut pública, amb increment de plantilles per a fer front a aquestes noves competències i millora de les seves condicions laborals.

- Garantir l'assistència sanitària des de l'atenció primària a tota la xarxa de residències per a persones grans i dependents.
- Retornar a l'Atenció Primària la Rehabilitació ambulatoria i domiciliària del territori.
- Temps mínim de consulta: s'establirà un temps mínim de consulta a cada categoria dels serveis prestats als centres d'atenció primària, per regla general, s'estendrà progressivament fins a una durada mínima de 10 minuts per consulta mèdica presencial.
- Participació comunitària en les polítiques de salut. S'han d'establir mètodes de participació comunitària de la població en els seus sistemes de salut en tots els nivells. Això implica tant la participació de malalts com la participació de professionals en decisions dels centres sanitaris però també municipals (urbanisme, economia, celebracions).

c) Atenció a la salut mental

La salut mental, entenent-la com un dret fonamental que forma part integradora de la salut física i social dels individus, s'ha de garantir mitjançant llei incloure-la en el sistema sanitari, per garantir el nombre adequat de professionals sobre la base de les ràtios reconeguts internacionalment que requereix per donar una cobertura a la població des de l'àmbit públic. No és possible continuar amb una ràtio de 4,5 per 100.000 habitants a Catalunya quan a nivell Europeu la mitjana és de 18 professionals cada 100.000 habitants. No és possible que les classes treballadores i sectors populars que estan més exposats per la situació de desigualtat a patir problemes psicològics que agreugen la seva situació personal, no tinguin accés a serveis públics en salut mental de qualitat i es converteixi en un dret que només les classes benestants puguin pagar-se d'atenció psicològica a nivell privat. Pel que l'actual sistema sanitari públic el que ofereix en l'atenció psicològica com a alternativa la medicalització crònica i prolongada, fent de la salut mental un gran negoci per a farmacèutiques, els psicofàrmacs són el principal producte sanitari prescrit per metges en tots els ambulatoris d'atenció primària.

S'ha de dissenyar un model d'atenció psicològica des de l'atenció primària, amb la incorporació dels professionals necessaris a aquesta, per situar a el mateix nivell que es dona l'atenció mèdica i social, per posteriorment disposar d'un segon nivell d'atenció en salut mental, més especialitzada en determinats trastorns més severos i crònics, així com un tercer nivell que atengui les necessitats de integració laboral i ocupacional així com en la cobertura d'espais de residència adequada a la diversitat de situacions personals dels usuaris. Requereix elaborar el nou Pla Director de Salut Mental, ja que el vigent va caducar el 2020, amb la participació real del conjunt de professionals de la salut mental, usuaris, entitats i associacions que treballen la salut mental.

Cal dotar d'un pressupost suficient els programes de Salut Mental i Addiccions i definir els Centres de Salut Mental com a veritables eixos del subsistema de salut mental de manera que aquests tinguin una dependència assistencial directe del Departament de Salut, integrant els actuals CSMA, CAS i CSMIJ.

Cal promoure polítiques de salut mental comunitària de caràcter intersectorial i interdepartamental.

d) Defensar el dret a una mort digna

EUCat considera molt positiva l'aprovació de la Llei d'Eutanasia a Espanya, per la qual es garantirà a tothom el dret a una mort digna, com ja es fa en altres països del món; una llei que caldrà defensar dels atacs polítics, socials, mediàtics, i judicials que rebrà per part dels sectors més dretans i reaccionaris de la nostra societat.

5.1.2.- DRET A L'HABITATGE

Durant dècades, malgrat el que està recollit en les lleis, l'habitatge ha estat marginat de les polítiques públiques. De la mateixa forma que altres drets fonamentals, com l'Educació o la Sanitat, tenien unes assignacions pressupostàries i casi sempre una Conselleria (o Ministeri a l'Estat), l'habitatge ha estat un dret de segona. El que diu la Constitució a l'article 47: "Tots els espanyols tenen dret a gaudir d'un habitatge digne i adequat. Els poders públics han de promoure les condicions necessàries i establiran les normes pertinents per fer efectiu aquest dret, regulant la utilització del sòl d'acord amb l'interès general per impedir-ne l'especulació. La comunitat participarà en les plusvàlues que generi l'acció urbanística dels ens públics". I a l'article 26 de l'Estatut de Catalunya: "Les persones que no disposen dels recursos suficients tenen dret a accedir a un habitatge digne, per a la qual cosa els poders públics han d'establir per llei un sistema de mesures que garanteixi aquest dret, amb les condicions que determinen les lleis". És evident que ni tant sols s'ha intentat complir.

Les polítiques públiques durant molts anys i molts governs ha estat primar la propietat, sigui via incentius fiscals (desgravacions al IRPF, per exemple), o sigui les polítiques de HPO, que en el fons, no deixa de ser una transferència de diners públics a privats, en especial quan amb uns anys (25 en principi), es podria eliminar la protecció i entrar al mercat privat aquests habitatges. Des d'EUCat defensem que l'habitatge que es crea com a públic ha de tindre tota la seva vida útil al servei de la societat, no es pot privatitzar.

Aquesta falta de política pública d'habitatge ha convertit Catalunya (i Espanya), en una anomalia dins els països més importants de la Unió Europea. A Catalunya, el parc públic es situa poc per sobre del 1,5%, i en zones tensionades (forta demanda), pot ser encara inferior. Per contra en països europeus propers, com França, Alemanya, Bèlgica, Àustria, entre altres, aquest percentatge es situa entre el 20% i el 30%. Com dèiem, aquesta realitat no es fruit de la casualitat, si no, de polítiques concretes que han deixat en mans del mercat (suposadament) l'habitatge. Polítiques del PP i del PSOE a l'Estat i de Convergència a Catalunya, la modificació de la LAU pel PSOE l'any 1985, que va suprimir la pròrroga forçosa, i pel PP al 2012, reduint la durada dels contractes s'ha demostrat com un element clarament inflacionista de preus, afavorint per tant, la propietat per davant dels lloguer. Però també les avantatges fiscal a SOCIMIS, o la gestió de la SAREB, o les ajudes públiques als pagaments dels lloguer (que solen anar directament a incrementar els preus), tenen un clar component neoliberal. A Catalunya el Pacte Nacional per a l'Habitatge 2007-2016 i la Llei 18/2007 pel Dret a l'Habitatge que fixaven entre altres objectius el d'assolir un 15% de parc públics han estat paper mullat per la ínfima assignació pressupostaria.

Des de la crisi del 2008, el nombre de famílies afectades en aquest dret fonamental i que s'han vist privades del seu habitatge, en la època dura dels desnonaments per impagament de les hipoteques, o més recentment el nombre elevadíssim de desnonament per no poder afrontar els preus astronòmics dels nous lloguers en moltes ciutats catalanes. A Barcelona ciutat el preu mitjà a finals del 2020 estava situat en 979€ mensuals, la qual cosa, fa, evidentment, inaccessible per a moltes persones la major part d'habitatges disponibles. Situació semblant es pot parlar del preu de compra, prop de 4.900€/m². Agreujat tot això per la caiguda continuada de les rendes salarials durant molts anys de la primera crisi, i que no s'han recuperat fins avui. Conseqüència de tot això, no paren de créixer les llistes de les taules d'emergència o les llistes de peticionaris d'habitatge de protecció, més de 125.000 famílies inscrites a tota Catalunya.

Mentre els preus dels lloguers i de compra han anat incrementant-se constantment, les rendes encara estan per sota de les de fa 15 anys. Avui, sovint moltes famílies destinem més del 50% de la seva renda a la despesa d'habitatge.

Aquesta realitat ha generat una forta contestació social, i han aparegut importants actors socials, com la PAH, el Sindicat de Llogaters, o la FAVB, amb clares reivindicacions per capgirar aquesta situació. La seva lluita, acompanyada per les organitzacions d'esquerra, ha comportat alguns èxits importants, com la modificació de la LAU pel que fa als terminis dels contractes, les salvaguardes per a famílies vulnerables en casos de desnonament, la limitació dels preus dels lloguers (de moment sols a Catalunya) o les proteccions davant els talls de subministrament bàsics. Queda molt a fer, en especial a l'àmbit de garantir que l'habitatge sigui un dret subjectiu (com a Euskadi)

i que les persones i famílies que ho requereixen, siguin adequadament ateses pels estaments públics.

Les esquerres que representem sempre hem defensat la necessitat d'aconseguir aquesta efectivitat del dret de l'habitatge, l'habitatge no pot ser una mercaderia en mans del capital. En primer lloc cal una forta inversió en habitatge públic assolint els percentatges de recursos pressupostaris similars als dels països referents en aquesta matèria a Europa, percentatge que hauria de situar-se entre l'1,5 i el 2% del PIB, en funció de la situació en cada àrea geogràfica. Actualment es destina només el 0,059%. Però no es resol el problema sols amb construir habitatge públic, aquesta política és lenta i requereix molts anys. Viena, una ciutat que sempre és posa com exemple, va crear la seva oficina d'habitatge al 1917, pel govern socialdemòcrata d'aquells moments amb un edifici emblemàtic, el "Metzleinstalerhof" al districte 5. L'emergència de la situació de manca d'habitatge a Catalunya requereix de polítiques sistèmiques que van des de la Planificació Urbanística fins les expropiacions per mal us de l'habitatge.

EUcat defensem recuperar la pròrroga forçosa dels contractes de lloguer, doncs sense assegurar la estabilitat del contracte, difícilment es pot plantejar viure de lloguer i fugir de les hipoteques; que allò que el planejament situa com a residencial, no es mercantilitzi, sigui per ús turístic, o sigui per oficines, gabinets professionals o altres usos; també que els habitatges buits, tinguin un procés d'identificació i si cal d'expropiació en un termini raonable, segons estigui legislat; que els grans operadors immobiliaris o turístics, sense oblidar a l'Església (gran propietària d'habitatges), no tinguin cap mena de incentiu fiscal, al contrari, els moviments especulatiu de compra venda de blocs, o els preus abusius, per exemple, estiguin fortament gravats per evitar l'especulació.

També defensarem que els impostos relacionats amb les habitatges, tant construcció com rehabilitació o reconversió energètica, siguin més baixos, l'IVA per exemple, però sempre diferenciant els habitatges per us residencial, de tot allò relacionat amb el luxe o el turisme. Defensem que l'ordenació del territori ha d'estar al servei dels seus habitants, planificant acuradament els espais necessaris per poder construir habitatge i equipaments, evitant grans operacions especulatives, en especial a zones on el territori disponible és escàs.

Tot això també vol dir atorgar més capacitat legislativa als municipis, coneixedors de la realitat i necessitat en el seu territori. Que les polítiques de rehabilitació i en especial les millores energètiques siguin una prioritat pública en uns casos per actualitzar habitatges han greus dèficits habitacionals, no habitables per a gent grans o persones amb disminucions.

No cal dir, que evitarem qualsevol alienació de bens públics cap al mercat privat, ja que aquests haurien de quedar-se obligatòriament en el parc públic, siguin habitatges o edificis en dessús que poden rehabilitar-se a l'ús públic que més interressi al bé comú.

5.1.3.- PER UN SISTEMA EDUCATIU AL SERVEI DE LA IGUALTAT D'OPORTUNITATS I LA COHESIÓ SOCIAL

En l'última dècada, l'escola pública catalana ha rebut un doble atac que l'ha fet perdre embranzida com a eina de construcció social al servei de la igualtat d'oportunitats i la cohesió social.

El principal atac és el del govern format per JxCAT i ERC amb el seu infrafinançament i unes retallades ideològiques que s'han acarnissat en l'escola pública. Tant JxCAT com ERC defensen una doble xarxa educativa (pública i concertada) que desvia finançament públic que hauria de ser exclusiu de les nostres escoles públiques cap a escoles concertades, moltes vegades elitistes. Nosaltres defensem eliminar aquest model d'escola concertada, de manera que, finalment, tots els recursos públics destinats a l'educació siguin només per l'escola pública.

Però també han atacat el model d'escola pública catalana PP, Cs, i Vox, que han inventat mentides sobre un suposat adoctrinament a les aules catalanes que ha sigut reiteradament arxivat per part de la justícia o amb la intenció política clara de carregar-se el model d'immersió lingüística que, a Catalunya, té una majoria política, social i pedagògica que el defensa; i que s'ha demostrat com a l'instrument pedagògic més eficient per garantir la competència lingüística en llengua castellana i en llengua catalana al nostre país.

La LOMCE, a Espanya, i la LEC, a Catalunya, han sigut lleis que han consolidat el model neoliberal que ha penetrat en el sistema educatiu en la última dècada. Amb la LOMLOE del govern de coalició es comencen a fer passos enrere a aquest procés de privatització encobert del sistema educatiu però encara és del tot insuficient.

Amb la nova Llei Orgànica s'avança en incrementar l'oferta de places públiques, posar fre als privilegis de les escoles privades i concertades, impulsar l'escola inclusiva i l'etapa 0-3, recuperar els valors democràtics al currículum educatiu, detallar un Pla de Contingència que intenti acabar amb la bretxa digital que és un clar reflex de la bretxa social al nostre país o blindar la immersió lingüística a Catalunya.

Però encara està lluny de garantir un model educatiu laic, amb la religió fora dels centres educatius, de fer efectiva una rebaixa de ràtios que permeti l'atenció individualitzada a l'alumnat, de recuperar l'ètica com a element fonamental del pensament filosòfic, de limitar els concerts

educatius que s'han estès pervertit el model iniciat pel PSOE als anys 80 o recuperar el paper democràtic de les direccions dels centres escolars.

De la mateixa manera que a Espanya s'ha aconseguit una majoria parlamentària que derogués la LOMCE i que impulsés petits avenços a través de la LOMLOE, a Catalunya ens cal una acció conjunta de les esquerres per modificar la LEC i posar-la al servei dels interessos de les classes populars. Aquesta nova llei catalana ha de garantir un sistema educatiu públic, laic, inclusiu, de qualitat i en català.

5.1.4.- RECUPERAR EL PAPER DE TRANSFORMACIÓ DE LA UNIVERSITAT PÚBLICA

El sistema públic universitari català i el seu estudiantat, han patit i pateixen, com a conseqüència de les polítiques d'ERC i JxCAT, les retallades pressupostàries i els preus de matrícula més cars entre els de les universitats públiques espanyoles. Com a conseqüència, se n'ha ressentit l'accés al sistema de les filles i els fills de les classes populars i les universitats mateixes s'han hagut d'esforçar per intentar mantenir els nivells de qualitat que havien assolit en la docència i en la recerca. Per superar aquesta situació, cal treballar intensament tres aspectes:

- a) **Més recursos públics.** El sistema universitari català necessita, a través d'una llei pròpia, establir el finançament públic que ha de garantir la qualitat del conjunt del sistema. Cal treballar la coordinació i la cooperació entre les universitats públiques i acabar amb un model que, sovint, ha explotat la competència entre aquestes universitats que no han servit més que per debilitar el sistema públic universitari. Com a objectiu polític, cal destinar un mínim del 2% del PIB en la ciència i les universitats públiques i acabar amb el finançament públic que reben les universitats privades. Ha estat una fita important la reducció de les taxes universitàries amb un 30% per garantir la plena igualtat entre la resta de les CCAA. Però no és suficient. Cal seguir caminant cap a la gratuïtat de tot el sistema universitari i promoure i col·laborar amb el talent investigador amb una aportació que representi un gran percentatge del PIB.
- b) **Més estabilitat laboral.** El sistema laboral, docent i de recerca universitària és precari amb uns sous baixos que afecten a tota la comunitat universitària pública. Cal acabar amb la precarietat laboral que pateixen una part important del personal universitari, especialment el professorat associat, perquè això impacte negativament també en la qualitat de les nostres universitats públiques.
- c) **Més paper social.** L'objectiu de la universitat pública ha de ser el de la contribució al progrés de la societat, de les classes populars i de la transformació real a través de la docència, de la recerca i de la investigació. En aquest sentit, les universitats públiques han de deixar de ser una institució al servei dels mercats i esdevenir un element de referència

vinculat a la sostenibilitat, la solidaritat, la igualtat de gènere i la Cultura de la pau des de la necessària vinculació al seu entorn amb l'obligació de recuperar el seu paper social que tants beneficis col·lectius sempre ens ha portat.

- d) **Més investigació.** Promoure un pacte per la Universitat i la Ciència que garanteixi el seu futur, que impulsi la universitat, la ciència, la innovació i el coneixement com a valor estratègic i pilar del desenvolupament de la societat i l'interès general i no de l'interès econòmic i privat de les empreses.

5.1.5.- LA CULTURA COM A EINA DE TRANSFORMACIÓ

La pandèmia de la COVID-19 ha evidenciat al conjunt de la societat la importància de la cultura i, també, ha constatat que aquest sector ha sigut un dels més afectats per les conseqüències de la crisi socioeconòmica motivades pel virus. Ara més que mai, cal defensar el valor de la cultura i l'aposta decidida per part de les administracions de desplegar polítiques públiques que defensin el dret a la cultura per a tothom.

La cultura té un potencial transformador en una societat com la nostra i, des d'EUCat, mantenim el compromís d'apostar per l'articulació d'instruments polítics que impulsin una hegemonia cultural al servei de la transformació. Les polítiques culturals han de servir per evidenciar que hi ha una altra forma de viure en societat fonamentada en allò públic i col·lectiu, impregnat per valors que ens acostin a una societat més justa, més igualitària i més solidària. Només des de la intervenció des del sector públic podem garantir una autèntica promoció de la creació, la difusió i la innovació en les polítiques culturals i creatives.

En un moment històric en què les Tecnologies de la Informació i la Comunicació s'han desplegat abastament i han mostrat la seva dualitat al servei de la societat, cal un compromís ineludible que acabi amb la bretxa digital que afecta els nostres barris i pobles més vulnerables que no és res més que la translació de la bretxa socioeconòmica que divideix les societats capitalistes. En aquest sentit, hem de plantejar una perspectiva de lluita integral per aconseguir que aquestes eines d'innovació tecnològica cultural siguin vàlides per assolir la igualtat d'oportunitats i aprofundir en la cohesió social.

La cultura també afecta directament la llibertat d'expressió i de creació, en entredit amb les polítiques mordasses auspiciades pels governs del Partit Popular a Espanya en els últims anys. Per aquest motiu, és imprescindible apostar nítidament per la derogació de les diferents lleis que limitin el camp de l'expressió en els àmbits culturals i posar la cultura també al servei de la crítica.

EUCat defensa la cultura popular com a principal expressió de la Catalunya de tots i de totes. Des d'aquest posicionament, defensem l'impuls de la gestió cívica dels equipaments culturals públics i de proximitat com a espais de trobada on la cultura popular es manté arrelada al territori. Tanmateix, és imprescindible posar en valor el paper de les dones, sovint invisibilitzat, en la creació i la transmissió cultural. En l'àmbit de la cultura i la convivència, EUCat també defensa la cultura i la llengua catalana com a vehicles d'inserció i de cohesió social a Catalunya, des del reconeixement a la realitat plurilingüe que ens ha convertit en un país orgullós de la seva diversitat.

Catalunya és diversa, també culturalment. Creiem que el paper de la nostra organització és tant apropar les expressions culturals a les classes populars com afavorir que aquestes classes populars, amb formes d'expressió distintes i no sempre equivalents a la manera socialment comú de gaudir i crear cultura, puguin tenir les eines i els recursos per poder expressar-se i enriquir allò que creiem que és la cultura catalana. Una cultura catalana que creiem plural, popular, en constant moviment, producte de la creació col·lectiva del que continuem reivindicant com un sol poble.

5.1.6.- PER UNS SERVEIS SOCIALS I UNES POLÍTIQUES D'AUTONOMIA PERSONAL PÚBLIQUES I DE QUALITAT

La pandèmia de la COVID-19 ha fet créixer les desigualtats socials i s'ha aguditzat la precarietat laboral i de condicions de vida que pateix una part important de la classe treballadora. Això fa encara més necessaris uns serveis socials inclusius, que siguin capaços de donar resposta a les necessitats vitals de les persones en situació de vulnerabilitat des d'una perspectiva no assistencialista sinó de garantia de drets.

En aquest marc, des EUCat apostem per la configuració d'un **sistema de serveis socials** estructurat a nivell autonòmic, amb finançament suficient per part de l'estat, i en el qual els municipis compleixen un paper essencial com a administració més propera a la ciutadania.

Són els **serveis socials d'atenció primària** els que millor poden intervenir en la realitat de cada poble i de cada barri, treballant directament amb les persones que pateixen pobresa o risc d'exclusió, o que per les seves condicions necessiten una atenció especialitzada, i és la **Generalitat** qui ha d'oferir els serveis i les prestacions econòmiques que els permetin tenir una vida digna.

L'única manera de garantir tot això és el reforçament de el sector públic, revertint les privatitzacions i apostant decididament per la **gestió directa** dels serveis socials. En els casos en què això no sigui possible, s'ha de prioritzar la col·laboració amb entitats socials del **tercer sector** per sobre de les empreses mercantils amb ànim de lucre.

En el disseny de les polítiques socials cal considerar les diferents situacions generadores de **vulnerabilitat, discriminació o exclusió social**, i posar la mirada en la infància, la diversitat funcional, la dependència, la immigració, la condició sexual o el gènere. Calen mesures específiques per atendre les necessitats de cada col·lectiu, sempre des d'una concepció universalista dels drets socials, que s'han de garantir per llei.

Per tot això, requerim un marc normatiu que garanteixi drets subjectius de ciutadania i faciliti actualitzar i modernitzar els Serveis Socials, oberts a la participació ciutadana. S'ha de prioritzar la gestió pública sobre la privada, l'interès públic sobre el benefici privat.

Requerim també un **Catàleg de Prestacions** consensuat amb la comunitat científica, professional i els agents socials, que situï garantia pels drets subjectius, tant en els Serveis Socials d'Atenció Primària com Especialitzats. Aquest catàleg respondrà als tres eixos bàsics: inclusió de les persones, famílies, col·lectius i comunitats en risc o en situació d'exclusió social; prevenció i atenció a les persones en situació de dependència; protecció a la infància.

És imprescindible que la legislació potenciï els **Serveis Socials Municipals** per superar un paper sovint restringit i assistencialista, lluny de les funcions de promoció social i protecció de les persones més vulnerables. Pretenem atendre les necessitats socials de la ciutadania des de l'administració més propera i que millor coneix la realitat de cada territori. Malauradament en Atenció Primària la gestió té una forta càrrega burocràtica i respon a un assistencialisme que genera cronicitat, desempoderament dels ciutadans i malestar entre els professionals.

Per això EUCat proposa:

- Implantar la gestió telemàtica
- Augmentar les plantilles d'Atenció Primària
- Centrar l'atenció en les potencialitats dels individus, grups i comunitats (en comptes d'en les seves dèficit o mancances)
- Prioritzar estratègies preventives i de promoció social mitjançant intervencions grupals i comunitàries.
- Gestionar la Diversitat: suport als col·lectius que pel seu perfil de vulnerabilitat i exclusió requereixin d'itineraris d'inclusió propis.
- Coordinació del conjunt de les polítiques socials, fonamentalment les relatives a educació, sanitat, habitatge i les polítiques actives d'ocupació.
- Dissenyar mapes d'implantació de les polítiques socials.
- Establir tres àmbits estables de coordinació: Sociosanitària (Dependència); Socioeducativa i Judicial (Protecció a la infància); Sociolaboral i Habitatge (Inclusió Social)

Específicament plantejarem prioritzar les **polítiques d'infància** en l'agenda pública i política. S'ha de visibilitzar a una infància, privada de molts dels seus drets i oculta en l'estructura familiar, portant a l'infant a ser un subjecte social ple i no un mer objecte de protecció, d'acord amb la Convenció dels Drets de l'Infant i de la Nena. Cal el compromís dels agents polítics i socials per a la millora de la vida dels nens i les nenes, la visibilització de les seves necessitats, el reconeixement i la garantia de l'exercici dels seus drets, entre ells el de participació en totes les decisions i àmbits que els afecten.

També són fonamentals les **polítiques d'autonomia personal i l'atenció a la dependència**. Hi ha notables dèficits de serveis socials a Catalunya. A això cal sumar els perjudicis soferts per les famílies cuidadores, com a conseqüència de les retallades. Aquesta situació no pot continuar. Les persones en situació de dependència i les seves famílies no poden seguir suportant aquesta mala gestió i aquestes mancances de cobertura. L'atenció a les persones en situació de dependència és una de les prioritats.

S'ha de garantir un finançament suficient per complir el nombre d'hores d'atenció mensual establert inicialment per la **Llei d'Atenció a la dependència** en funció del grau reconegut. S'ha d'incrementar el finançament del nombre de places residencials i centres de dia, així com un pla de desplegament de nous centres públics a tot el territori. La pandèmia de la COVID-19 ha posat de manifest cruament les carències de les residències de gent gran i l'emergència de desenvolupar un model públic centrat en l'atenció a les persones i en la qualitat de l'ocupació dels professionals.

EUCat es compromet també a lluitar per un canvi real pel **col·lectiu de persones amb discapacitats** i es centrarà, com a àrees més rellevants, en: atenció primerenca, autonomia personal, ocupació, educació, accessibilitat universal, sanitat, dona amb discapacitat i serveis socials.

5.1.7.- UN SISTEMA PÚBLIC DE PENSIONS DIGNES PER TOTTHOM

Les successives reformes del sistema públic de pensions i les consegüents retallades de drets de la ciutadania en són un exemple més d'una legislació dissenyada per als sectors financers i empresarials, en detriment dels drets de milions de treballadores, malgrat haver invertit 90.000 milions d'euros en fons públics per ajuts als Bancs i Caixes (l'equivalent a un any de pensions). Una situació que no podrà ser superada fins que es procedeixi a la derogació dels aspectes més regressius de les reformes de pensions de PP i PSOE, per garantir un sistema públic de pensions dignes per tothom.

La superació d'aquesta regulació fallida, en detriment de la justícia i dignitat del sistema públic de pensions requereix de:

- Blindatge constitucional del sistema públic de pensions.
- Incrementar la pensió mínima contributiva i no contributiva fins a la seva equiparació amb el SMI, amb eliminació de la bretxa de gènere en matèria de pensions i actualitzar les pensions en base a l'IPC. Finançament mitjançant la recuperació dels tipus patronals de cotització per desocupació, l'actualització de la base mínima de cotització al nou SMI, i l'enfortiment de l'estructura d'ingressos del sistema, sense modificar l'import de la pensió màxima; revisió de la cotització per pluriocupació. Explorar noves formes de contribució a la Seguretat Social associades a processos d'automatització i robotització.
- Gestionar plans de pensions públics per part de la Tresoreria de la Seguretat Social, via cotitzacions complementàries, suprimint els incentius fiscals als plans de pensions privats.
- Garantir un finançament suficient del sistema públic de pensions, amb un finançament mixt a càrrec de Pressupostos Generals de l'Estat, que es faci càrrec de totes les despeses impròpies que fins ara ha estat sufragant i en què la Seguretat Social pugui rebre part dels seus ingressos del sistema tributari, per destinar aquestes partides pressupostàries al pagament de prestacions.

5.1.8.- GARANTIR RENDES PER UNA VIDA DIGNA I EQUITATIVA: RENDA GARANTIDA DE CIUTADANIA I INGRÉS MÍNIM VITAL

La Renda Garantida de Ciutadania és una eina fonamental per tal d'assegurar el desenvolupament d'un projecte vital propi des d'una perspectiva no mercantil.

Per tal de garantir-ho cal la plena implementació a Catalunya de la Renda Garantida de Ciutadania, millorant la seva gestió i eliminant una gestió excloent de molts col·lectius vulnerables, amb un increment de la seva capacitat de protecció, fent real la seva incondicionalitat i la compatibilitat amb l'Ingrés Mínim Vital, com a marc de la política de rendes a Catalunya, en l'horitzó d'una renda bàsica.

A aquests efectes cal fixar un mínim d'inversió social en els pressupostos de la Generalitat de Catalunya, incrementant en una legislatura la inversió social fins a situar-la en la mitjana de la UE, destinant aquests increments a la reforma d'aquesta prestació per a estendre-la a totes les persones majors d'edat empadronades amb més de dos anys a Catalunya, amb independència del

seu origen; introduint complements de major quantia i vinculats a les despeses d'habitatge i subministraments atenent al lloc de residència; i definint-la com a prestació en atenció a les circumstàncies econòmiques individuals en lloc de als ingressos de la unitat de convivència.

Així mateix és imprescindible compatibilitzar la Renda Garantida amb el sistema estatal de suficiència de rendes creat a l'empara de l'Escut Social impulsat pel Govern de Coalició PSOE-UP. A aquests efectes seria útil implementar un acord de gestió conjunta amb el Ministeri d'Inclusió i Seguretat Social per a la gestió de l'Ingrés Mínim Vital i incorporar aquesta prestació a les polítiques de rendes de Catalunya, amb un sistema de finestreta única Estat – Generalitat – Administracions Locals, com a garantia d'accés a algun tipus de prestació de cobertura de necessitats bàsiques, per totes aquelles persones que no hi tenen rendes suficients.

5.1.9.- LA PRÀCTICA DE L'ESPORT COM A DRET DE LA CIUTADANIA

L'accés a la pràctica de l'esport és un dret de la ciutadania, pels guanys que suposa en termes de salut i qualitat de vida, i per que és una gran eina per la integració social i comunitària de diferents col·lectius.

Apostem per augmentar i millorar l'oferta pública esportiva, tenint en compte els objectius i les necessitats de cada col·lectiu i tram d'edat, així com el seu finançament, per assegurar que tothom que vol o necessita practicar esport hi pot accedir sense discriminació de qualsevol tipus.

També cal desenvolupar el marc normatiu per integrar millor la relació entre l'esport de base i l'esport professional, les polítiques públiques que el promoguin, com reverteixen en l'esport de base els grans beneficis d'alguns esports professionals, així com regular adientment el conjunt de col·lectius professionals que estan relacionats amb la pràctica de l'esport, i feminitzar l'esport. Cal acabar amb els privilegis (també fiscals) i la profunda desigualtat existent entre els clubs de futbol masculins professionals respecte dels de base.

5.2.- TRANSICIÓ ECONÒMICA I ECOLÒGICA, LLUITA CONTRA EL CANVI CLIMÀTIC

5.2.1.- UN NOU MODEL ECONÒMIC I PRODUCTIU AMB UNA ECONOMIA AL SERVEI DE LES PERSONES I DEL BÉ COMÚ

La crisi econòmica de 2008, les polítiques de retallades sistemàtiques implantades durant anys a Europa, Espanya i Catalunya, i l'impacte social i econòmic de la pandèmia de la COVID - 19 han multiplicat les desigualtats i han fet empitjorar les condicions de vida de la gran majoria de la

població. Malgrat l'aposta per una política pressupostària expansiva del Govern de l'Estat, a la que no és aliena la presència d' Unidas Podemos, a Catalunya el govern de JXCat-ERC ha seguit apostant per prioritzar els factors economicistes i, per tant, tot i els seus intents d'amagar-ho sota la bandera, és cada cop més evident que s'han accentuat les desigualtats, malgrat el fre a la mateixa resultat de l'anomenat Escudo Social.

Arran dels fets d'octubre de 2017 les pressions dels grans grups de poder econòmic a l'estat, l'actuació de l'aparell repressor de l'estat, van tenir indubtables conseqüències econòmiques entre les que cal tenir molt present la disminució de la capacitat de recaptació via tributs a Catalunya, com a resultat del canvi de domicili fiscal de moltes empreses, algunes amb gran pes simbòlic a l'imaginari del país com La Caixa. Més recentment, els efectes associats a la gestió de la pandèmia, el canviant de la situació sanitària i les mesures de control epidemiològic han generat una enorme inestabilitat i incertesa, amb conseqüències econòmiques, socials i polítiques. Cal recuperar un marc d'estabilitat i seguretat per a l'economia i cal fer-ho a partir d'un nou model econòmic, orientat al bé comú, que ens permeti sortir de l'estancament actual redistribuint la riquesa, reduint les desigualtats, i garantint l'existència d'un teixit productiu propi com a garantia de salut, seguretat i capacitat d'atendre les necessitats bàsiques de la població, de forma compatible amb la biodiversitat i la cura del medi ambient.

Defensem, en aquest sentit, un nou model econòmic basat en les sobiranes, la sostenibilitat i la solidaritat, que doni prioritat a les persones i a la col·lectivitat i no al benefici individual, amb menor dependència de la producció externa i un paper més divers i rellevant de Catalunya a la divisió internacional del treball, que recuperi el valor de la comunitat i que abordi els greus reptes ecològics i energètics pendents. O avancem cap una economia plural, més democràtica i orientada a les cures, al sosteniment de la vida de la gent i el medi ambient comú; o l'economia actual, dominada per la lògica d'acumulació de capital a mans d'una minoria orientada al guany fàcil i l'economia especulativa, continuarà concentrant la riquesa mundial cada vegada en menys gent, mentre s'impedeix a la resta de la població accedir al més elemental.

Les receptes neoliberals han posat l'economia al servei dels bancs i de les grans transnacionals, deixant de banda les necessitats de les persones i la sostenibilitat del planeta. Cal acabar amb les polítiques d'austeritat i de privilegi del sistema financer, orientant de manera clara la política econòmica cap al compliment de l'objectiu de la plena ocupació, i transitant cap a un nou model productiu sostenible democràticament, socialment, políticament, laboralment, ecològicament.

Defensem eliminar la limitació de dèficit i el privilegi de pagament del deute sobirà introduïdes a l'article 135 de la Constitució espanyola, i derogar la Llei d'estabilitat pressupostària. Necessitem pressupostos expansius socialment, amb utilització dels ingressos i les despeses públiques per pal·liar els efectes de la crisi sobre les rendes més baixes, corregint el dèficit social i millorant substancialment la distribució de la renda, que siguin participatius, i que incorporin

transversalment la perspectiva de gènere, introduint mecanismes de generalització d'una contractació pública social i sostenible.

Però necessitem que no ho siguin de manera conjuntural, sinó que un cop superada l'emergència sanitària, les persones continuïn sent la prioritat, amb una Europa reorientada a la garantia dels drets de ciutadania a tota la Unió, un cop finalitzats els fons de recuperació alliberats per a fer front a la paràlisi econòmica resultat de la COVID-19.

Proposem desenvolupar un Pla Nacional de Reindustrialització, per tal de fer de la indústria una part fonamental del teixit productiu del país. Una indústria que mantingui la seva aportació a la creació de riquesa i ocupació, moderna, sostenible i orientada a productes d'alt valor afegit. Però també una indústria com a garantia de sobirania alimentària, sanitària i productiva i, per tant, de protecció de la població i les necessitats elementals de la mateixa, sense dependències.

Cal fer una política activa del teixit productiu i industrial que afavoreixi la relocalització i territorialització d'activitats industrials, donant suport a noves activitats i empreses, dotant dels serveis i infraestructures necessaris als polígons d'activitat econòmica i vetllant per l'equilibri territorial, i garantint que els ajuts públics es tradueixen en compromisos de creació de treball estable, de qualitat i de permanència a llarg termini, també al sector de la construcció.

La Construcció és un dels motors econòmics a l'estat espanyol, també a Catalunya. Cal una actualització del sector de la construcció, com a palanca de transformació dels nostres barris, pobles i ciutats, amb l'impuls de polítiques de rehabilitació energètica i estructural, que permetin un desenvolupament més sostenible del territori sobre la base del control del creixement urbanístic, superant el model actual de grans empreses multi-activitat altament vinculades al sector financer, que acaparen les grans obres públiques i de les que depenen un densíssim teixit productiu de petites empreses locals, tant de construcció com de béns d'equip i gamma blanca, obligades a competir ferotgement per tal d'accedir a les subcontractacions de les primeres.

Cal reconstruir el sector públic i democratitzar els sectors estratègics. Necessitem Treballar per a fer possible una economia pública que vehiculi la planificació de les inversions amb criteris de rendibilitat social i ecològica, impulsant la investigació pública com a factor clau de progrés i situant la recerca i innovació al centre del model productiu, sense deixar de banda elements de desenvolupament.

Però l'alternativa a l'actual model econòmic passa també per un nou model de comerç i consum per uns pobles i ciutats més humans i sostenibles. Això implica enfortir el comerç de proximitat, també des de la perspectiva de la seva digitalització. És molt important reconèixer la seva capacitat per generar teixit urbà i el seu rol central en les economies locals. La dinamització de la

producció local, que troba sortida en el petit comerç, i la circulació de la renda són claus per contrarestar el model de les grans superfícies, les cadenes franquiciades i els gegants del E-Commerce o les plataformes de falsa economia cooperativa.

És essencial per a una economia més sostenible i justa canviar els models de consum majoritaris. Cal defensar un ús racional dels recursos i una economia de durabilitat dels productes, davant de l'obsolescència programada, que minimitzi l'impacte ambiental. La promoció dels productes locals, de proximitat i produïts en condicions netes i justes, així com la prestació de serveis amb un segell garantia de la qualitat laboral, haurien de figurar en les prioritats de consum, com també el coneixement sobre l'impacte real a les economies locals.

Quelcom que no serà possible, donat el seu impacte sobre el territori, si no transformem l'activitat turística; amb polítiques públiques que acompanyin una transició cap a un nou model menys massiu i més respectuós amb el territori i la seva gent, un turisme sostenible que garanteixi un model de convivència entre visitants i residents, no malmeti la vida de pobles i ciutats, no n'expulsi habitants, no encareixi els preus de l'habitatge i dels béns de consum, no en canviï els usos productius ni malmeti el patrimoni, amb una menor petjada ecològica i que no en dificulti la mobilitat.

L'activitat comercial de proximitat, de restauració i hostaleria, també l'activitat turística necessiten d'un model d'activitat agrària, ramadera, forestal i pesquera més sostenible, que permeti avançar cap a una sobirania alimentària, basada a l'alimentació de proximitat. Per això, volem impulsar una nova cultura alimentària, un model de consum alimentari basat en productes sa, de proximitat, de temporada, sostenible i responsable, especialment des de les administracions públiques, i fomentar en la població la cultura alimentària i l'alimentació saludable. Un nou model per una nova pagesia basada en la sostenibilitat.

5.2.2.- UN SISTEMA FINANCER AL SERVEI DE L'ECONOMIA PRODUCTIVA I EL BENESTAR DE LA MAJORIA SOCIAL

La desregulació neoliberal ha propiciat que el sistema financer tingui el control sobre totes les iniciatives de creació de riquesa. El biaix ideològic de la seva concessió de crèdits condiona l'orientació a mig i llarg termini del aparell productiu. És necessari trencar aquesta lògica. La crisi financera va deixar en evidència la falsedat d'aquesta premissa. Cal impulsar un nou model financer que tingui com a prioritat l'interès social enfront dels beneficis privats dels accionistes. La creació d'una banca pública constitueix un instrument de poder en mans de l'Estat per superar la pressió dels mercats financers privats sobre l'economia nacional i impulsar polítiques socials i

estratègiques, guardant equilibri entre una gestió tècnica i eficaç i una vocació de servei públic que quedi prou garantida.

- Per això cal implementar mecanismes de control a les entitats bancàries, als sistemes de retribució de les persones directives, les comissions i interessos, a la venda de productes financers i introduir penalitzacions dels productes fraudulents i enganyosos com les participacions preferents, i garantia de fluïdesa del crèdit a famílies i empreses. Limitació dels salaris de les persones directives d'aquelles empreses o entitats financeres que rebin ajudes públiques.
- Creació d'una Banca Pública i Democràtica. Convertint en accions els avals i aportacions lliurades per les administracions públiques als bancs i caixes. Creació d'un sistema públic de crèdit i de les assegurances, així com dels sectors estratègics de l'economia.

Auditoria ciutadana del deute, per conèixer l'origen i la composició del mateix, establint un nou calendari i reestructuració del pagament del deute compatible amb el creixement econòmic, la protecció dels drets i serveis públics, i la generació d'ocupació, i la possibilitat de fer quites del deute que es consideri il·legítim, amb retirada de les limitacions sobre la capacitat d'endeutament dels països.

5.2.3.- ECONOMIA SOCIAL I SOLIDÀRIA

En aquest model, és clau enfortir l'economia social i solidària com a eina apropiada per a una intervenció econòmica basada en la proximitat, sostenibilitat, l'arrelament territorial i el foment de l'activitat econòmica local, la producció col·laborativa i orientada al benefici col·lectiu, les necessitats de la població i l'interès general, situant l'ésser humà al centre de l'activitat econòmica amb els seus valors de gestió democràtica, en lloc del lucre exclusivament privat; en definitiva, per repensar les relacions econòmiques des d'uns paràmetres diferents a la lògica mercantilista.

L'economia social i solidària està construint relacions de producció, distribució, consum i finançament basades en la justícia, cooperació, la reciprocitat i l'ajuda mútua, superadora de les formes de producció, distribució i consum capitalistes, que es basen en la propietat privada dels mitjans de producció, l'obtenció de beneficis i la lògica de l'acumulació de capital.

Cal impulsar aquest àmbit, no solament com a proposta democratitzadora i de millores laborals, sinó com a eina de transformació social clau tant en la reducció de desigualtats com en la satisfacció de necessitats, especialment al sector de l'economia digital; especialment tenint en consideració la seva capacitat per estendre pràctiques democràtiques, pel retorn social i

l'arrelament al territori que fa de les cooperatives una eina imprescindible per a la gestió del bé comú.

En aquest sentit cal potenciar aquestes formes d'economia des de les diverses administracions i, molt particularment, des l'acció política municipal, fomentant la prestació de serveis i la relocalització d'activitats, i aplicant criteris econòmics alternatius, per satisfer les necessitats de les persones amb una major responsabilitat social, a través de clàusules socials a la contractació.

5.2.4.- TREBALL DIGNE I PER TOTHOM. UN NOU MODEL DE RELACIONS LABORALS PER UNA VIDA EN DIGNITAT, AL SERVEI D'UNA SOCIETAT MÉS JUSTA I DEMOCRÀTICA

La globalització neoliberal ha utilitzat com a eina per obtenir guanys il·limitats la falta de regles de joc al món del treball, i ha destruït gran part de les regulacions laborals anteriorment conquistades. A l'Estat espanyol els anteriors Governos del PSOE i el PP van imposar reformes legals que han provocat forts desequilibris en les relacions laborals. Una situació de precarietat preexistent que les exigències de la gestió de la pandèmia accentuen encara més, situant sectors molt amples de la població en la necessitat de posar en risc la seva salut i la seva vida per no caure en l'exclusió social, que només la condició de treballadores en actiu evita la majoria de vegades. La crisi de la COVID – 19 ha reforçat l'evidència de que, davant del fracàs d'aquest model basat en la desregulació, la precarietat i els baixos costos laborals; cal apostar per crear ocupació digna, estable, segura, de qualitat i amb drets.

Necessitem un pacte social que afavoreixi la conciliació personal i faciliti la desmercantilització de la vida, en l'horitzó de la plena ocupació, en sectors de transició energètica i ecològica i de l'estat del benestar.

Cal posar el treball al centre de l'acció política, com a factor de cohesió social i creació de riquesa, potenciant els valors de la cultura del treball i de l'esforç col·lectiu com a eines per a la construcció i vertebració de país.

Cal combatre l'opció política del repartiment insolidari de l'ocupació amb l'objectiu, en primer lloc, de promoure el dret al treball. Un objectiu que no depèn només de mesures legals, que no obstant són absolutament necessàries, sinó també d'un canvi radical que posi les persones i les seves necessitats al centre de la política econòmica, com a resultat de promoure canvis culturals i d'hàbits en la societat que posin en valor els temps per a la conciliació laboral i personal, regulant els horaris socials, controlant les hores extraordinàries i promovent la reducció de jornada laboral, en un marc Català resultat del reconeixement de la capacitat reguladora dels agents socials.

Però per fer – ho possible cal, amb un peu a la institució, també des del Govern de l'Estat i mil al carrer, ser part del conflicte i participar activament junt amb els moviments i les organitzacions de l'esquerra social, política i sindical, per impulsar un model alternatiu de relacions laborals, superadors de la injustícia de les reformes laborals, amb la seva derogació, i que avantposi les necessitats de les persones a qualsevol altra consideració, fent possible:

- L'impuls d'un nou sistema legislatiu de relacions laborals, garantia d'un treball digne.
- Impulsar un marc català de relacions laborals i socials, tant des d'una perspectiva de negociació col·lectiva, com de potenciació del paper de vigilància i control de l'Administració respecte a la normativa laboral, els expedients de crisi empresarial i la tutela dels drets de les treballadores.
- Enfortir els serveis públics d'ocupació, garantint la igualtat a l'accés, recuperant el seu caràcter públic i impulsant canvis normatius superadors de la reforma de les prestacions i subsidis de desocupació.
- Repartiment del treball: treballar menys per treballar tothom, amb una reducció de jornada de 35 hores setmanals efectives i sense disminució salarial.
- Lluitar contra l'atur i la pobresa. Plena implementació d'una política de suficiència de rendes amb una quantia suficient per a cobrir les necessitats bàsiques de la persona. Gratuïtat dels serveis bàsics d'aigua, gas i electricitat; creació de menjadors i bancs d'aliments de caràcter públic; i polítiques de suport a les persones i les famílies en situació de risc d'exclusió econòmica i social.
- Garantir unes relacions laborals en igualtat i lliures de discriminació per raó d'edat, gènere, origen o diversitat funcional; per un treball en igualtat d'oportunitats, drets i condicions, ratificant el Conveni 189 de l'OIT sobre les condicions de les treballadores de la llar.
- Una regulació concertada del teletreball, potenciant el paper de la negociació col·lectiva com eina de creació de nous drets i condicions laborals, evitant el seu ús per a la desregulació de relacions laborals i reducció de plantilles.
- Bastir un sistema de suport i protecció per a treballadores autònomes amb la millora i desplegament de la llei de l'autònom aprovada pel Congrés dels Diputats però mai completament desenvolupada.
- Implantar un nou sistema de relacions laborals més democràtiques: participar a l'organització del treball.

- Seguir avançant a la recuperació de la capacitat adquisitiva dels salaris per a reactivar l'economia, amb un SMI que s'equipari al 60% del salari mitjà pactat en conveni, en els termes del definit per la Carta Social Europea.
- Millorar el sistema de formació professional per a garantir la igualtat d'oportunitats.
- Impulsar un nou sistema de contractació laboral: ocupació estable i amb més drets, i desenvolupar una nova regulació de l'acomiadament més segura i garantista.
- Lluitar contra la precarietat i per millorar la qualitat laboral en sectors com el turisme, hostaleria, comerç, restauració i la construcció.
- Enfortir l'exercici dels drets a la negociació col·lectiva i dret de vaga.
- Introduir un sistema de compra pública que potenciï les conductes socialment responsables en l'ocupació.
- Implantar una adequada política de prevenció de riscos laborals, per una ocupació segura i amb drets.
- Treballar per fer possible una gestió completament pública de les mútues col·laboradores de la seguretat social.
- Garantir un sistema de pensions públiques dignes per tothom.
- Millorar les condicions de treball de les empleades públiques, al servei de l'enfortiment dels drets de ciutadania i uns serveis públics de qualitat.

5.2.5.- FISCALITAT JUSTA, VERDA I REDISTRIBUTIVA AMB UN NOU MODEL DE FINANÇAMENT. REDISTRIBUIR LA RIQUESA PER PROMOURE LA JUSTÍCIA SOCIAL

La inversió social com a garantia dels serveis públics i drets de ciutadania n'és fonamental per una major igualtat d'oportunitats i com a factor de cohesió social, en la prevenció de situacions d'exclusió social. Però disposar d'un estat del benestar requereix dels recursos pressupostaris necessaris i per això cal redistribuir la riquesa per via tributària, definint un sistema basat a la progressivitat (que pagui més qui més té, més guanya i més contamina), enfortint l'estructura d'ingressos del sistema i lluitant contra el frau fiscal.

Catalunya ha de promoure una política d'ingressos justa, solidària i ambiental i per fer – ho possible hem estat claus a Catalunya i Espanya per acords pressupostaris i en matèria fiscal que avancen en aquest model de justícia social basat en la redistribució de la riquesa a través d'un sistema impositiu just i progressiu.

Però cal posar aquests ingressos al servei de la majoria social i, per tant, garantir uns mínims d'inversió social via pressupostos, tant a Catalunya com a l'Estat, amb especial atenció a programes de suficiència de rendes, o la cobertura pública d'aquells programes i serveis socials generadors d'ocupació.

Redistribuir la riquesa i perseguir el frau fiscal

Cal reformar el sistema i l'administració fiscals per tal d'assolir la suficiència financera amb una fiscalitat més justa, igualitària i progressiva, prioritant els impostos directes, lluitant de forma efectiva contra el frau i l'evasió fiscals, i modernitzant el sistema tributari en el seu conjunt dins el marc europeu i estatal degudament harmonitzats. Avui una de les causes principals del dèficit públic és el nivell elevat de frau fiscal que practiquen, principalment les grans fortunes i els grans grups empresarials, i una economia submergida que algunes fonts xifren en l'equivalent al 26% del PIB.

- Intensificació de la lluita contra el frau fiscal. Amb més recursos econòmics, humans i legals i derogació de les amnisties fiscals.
- Augment dels impostos a les rendes més altes, impost de societats i rendes del capital. Eliminació de les Societats d'Inversió de Capital Variable (SICAV). Impost a les grans fortunes; penalitzar les rendes del capital respecte les rendes del treball; i increment de la progressivitat sobre l'IRPF augmentant els trams de l'impost i elevat els tipus impositius dels últims trams.
- Recuperació dels impostos de transmissions patrimonials i successions.
- Reducció de l'IVA de productes de primera necessitat, incloent dins dels tipus superreduït tots els articles de primera necessitat.
- Aplicació de mecanismes de diferenciació fiscal entre PIMES, autònoms/es i grans empreses.
- Posar fi a l'exempció fiscal de l'Església i el seu finançament per via impositiva i pressupostària.

- Eliminació completa del tractament fiscal favorable als plans privats de pensions, a les mútues de la sanitat privada i a la compra d'habitatge de propietat.
- Aprovació d'una taxa a les transaccions financeres especulatives.

5.2.6.- UN NOU MODEL DE FINANÇAMENT

Des de l'any 2014 el model de finançament de l'Estat i les Comunitats Autònomes està pendent de revisió. Catalunya ha de poder obtenir els seus ingressos dels tributs pagats per la seva ciutadania i n'ha de tenir capacitat de decisió i de gestió. I això ha de ser compatible amb la participació amb l'anivellament dels recursos amb la resta de territoris, de manera que tots ells puguin disposar d'un volum similar de recursos per gestionar les seves competències demanant als seus ciutadans un mateix esforç fiscal i, per tant, uns nivells de prestació equivalents als seus drets de ciutadania.

En aquest sentit, EUCat defensa un model propi de finançament per Catalunya que compleixi els següents principis:

- Hisenda pròpia, amb el ple desenvolupament de l'Agència Tributària de Catalunya, que compti entre els seus objectius la lluita contra el frau fiscal.
- Equitat: cal garantir l'anivellament de forma que el conjunt de territoris tinguin capacitat de prestar els serveis bàsics sempre que es realitzi un esforç fiscal similar i els recursos necessaris per a que els diferents territoris puguin desenvolupar les seves competències, lluny de pràctiques de dumping fiscal.
- Justícia territorial: Introducció del principi d'ordinalitat per tal que Catalunya, una vegada fetes les corresponents aportacions a l'Estat, no vegi alterada la seva posició en l'ordenació de les CCAA per rendes per càpita.
- Solidaritat interterritorial: el repartiment ha de ser solidari en funció de les necessitats socials de cada territori. Es prioritzarà que el fons de compensació sigui utilitzat per despeses socials i d'inversió amb una clara aposta per la promoció i extensió de drets socials.
- Renegociació del deute públic autonòmic. Impulsarem la renegociació amb l'Estat del pagament del deute -tipus d'interès, períodes de carència, terminis de venciment i amortització-, per reduir el cost del pagament del deute i poder destinar aquest estalvi a

cobrir necessitats socials immediates, així com inversions per al futur desenvolupament del nou model productiu.

En el mateix sentit, EUCat defensa que cal una nova llei de finançament local per dotar de recursos econòmics suficients als Ajuntaments, que donen molts serveis impropis, respecte als que no té competència, per responsabilitat, voluntat de servei públic i proximitat a la ciutadania, especialment en la situació d'emergència social existent, malgrat no disposar dels recursos necessaris per fer-hi front.

5.2.7.- MEDI AMBIENT I LLUITA CONTRA EL CANVI CLIMÀTIC

L'emergència climàtica és un dels reptes més importants que té la humanitat del nostre temps, i que requereix de polítiques valentes i decidides, que impliquen grans transformacions econòmiques, socials, productives, i de consum, per ser realment efectives. Si no s'actua ara de manera contundent, l'afectació per la vida de la gent i pel medi natural de moltes zones del planeta serà irreversible, reduint-se dràsticament la seva habitabilitat i trencant-se l'equilibri ecològic.

És de central importància tenir present la crisi energètica que pot sobrevenir a la fi del petroli abundant i barat que ha impulsat durant el darrer segle un creixement i una expansió econòmic inèdita a la història de la humanitat. No es pot entendre el desenvolupament del capitalisme i de la societat de consum sense aquesta injecció d'energia que ha suposat el petroli. El seu declivi ens situa davant una panorama incert on haurem d'abordar una transició energètica a les renovables que ens pot dur a una situació de menor disponibilitat energètica. Aquesta una qüestió central i que condiona qualsevol projecte de futur. Adaptar-nos a l'escassetat energètica vol dir posar en qüestió el model consumista i la necessitat d'una societat socialista basada en lo col·lectiu, la proximitat i una ètica dels límits i de la frugalitat.

Apostem per una transició ecològica en tots els àmbits, començant per la generació d'energia completament renovable i l'abandonament dels combustibles fòssils, descarbonitzant l'economia, i apostant per la mobilitat sostenible. Això implica canvis en profunditat en el teixit industrial, en els models de distribució i consum, en les infraestructures de transport i de comunicació, i en avançar cap a models de residu zero.

Calen polítiques de defensa del medi natural i aturar les agressions urbanístiques al territori, descartant projectes immobiliaris o comercials que no respectin els principis d'actuació contra l'emergència climàtica, i una aposta decidida per protegir la biodiversitat, cada cop més amenaçada.

L'aigua és un bé essencial que cada vegada serà més escàs per les conseqüències del canvi climàtic, i per tant, apostem per la seva gestió pública per garantir el seu ús racional i el dret al seu accés per tothom com un dret humà.

EUCat assumeix el compromís de formar un grup de treball sobre emergència climàtica que, amb l'assessorament de persones expertes, elabori un programa de transició ambiental i social, amb mesures concretes per dotar d'eines a la nostra militància i càrrecs públics. Es proposen pel debat en el si d'aquest grup les següents mesures com a punt de partida:

- Cal apostar per la mobilitat sostenible, potenciant l'ús del transport públic i les noves formes de transport compartit o de pagament per ús, i reduir dràsticament l'ús, i l'espai a les nostres ciutats i pobles, per al vehicle privat contaminant. Moratòria en la construcció de noves infraestructures viàries.
- S'ha d'elaborar una llei que obligui a totes les administracions a consumir energia elèctrica de fonts renovables i en la qual s'estableixi uns límits de consum d'energia, penalitzant l'excés de despesa.
- Avançar en la descarbonització energètica en totes les administracions en l'any 2030.
- S'han d'establir ecotaxes (per exemple):
 - Relacionar impostos directes (per exemple IBI) amb els consums d'aigua, energia i generació de residus (ha de pagar més el que més consumeixi i generi més residus).
 - Penalitzar l'obsolescència programada mitjançant devolució de part del preu al consumidor, si la durada de l'objecte d'ús està per sota dels estàndards establerts.
 - Penalitzar els elements amb sobre-embalatge.
- Fomentar la instal·lació d'energies renovables (tèrmiques, fotovoltaïques, mini aerogeneradors eòlics, etc.).
- Potenciar l'economia de proximitat.
- Reordenació de l'espai agrari fomentant els cultius més adequats a les característiques climàtiques.
- Complementar el clàssic principi de "qui contamina paga" amb "qui emet paga".

Igualment, una vegada es disposi del programa de transició, es revisarà el conjunt d'aquest document polític per adaptar-lo a les mesures que cal implementar evitant així contradiccions.

5.2.8.- MOBILITAT SOSTENIBLE I TRANSPORT PÚBLIC

Per reduir la contaminació atmosfèrica, una de les causes principals del canvi climàtic, cal reduir dràsticament la mobilitat en transport privat contaminant, i que els poders públics apostin clarament per fomentar el transport públic i la mobilitat sostenible, com la bicicleta en les grans ciutats, implementant les infraestructures i guanyant espai públic per al seu desenvolupament.

Els canvis en les qüestions de mobilitat tenen una incidència important en la nostra vida, tant en la quotidiana amb els canvis en els models de transport com en la nostra activitat econòmica. Aquests canvis, per exemple, provoquen la reformulació de la indústria automobilística catalana, els tancaments de fàbriques en busca de rendibilitat, la cerca de noves inversions i canvi de model de vehicles amb combustible fòssil cap a vehicles elèctrics. Creiem que en la nostra aposta per la reindustrialització de Catalunya, hem d'adaptar-nos als canvis i apostar per aquests nous models de mobilitat des de les institucions públiques per tal de mantenir teixit industrial en consonància amb la sostenibilitat.

Com ens movem també té molt a veure amb com vertebram Catalunya. Una Catalunya que ha de repensar el seu model viari i de transport de ferroviari, que sigui capaç de reconnectar-se interiorment i afavorir la mobilitat i la connexió entre el territori per tal de cohesionar molt més una Catalunya massa separada entre les grans ciutats o l'Àrea Metropolitana i la resta del país. El seu impacte a nivell econòmic és més que evident.

La mobilitat i tot el que es relaciona amb ella, està vivint com veiem, canvis transcendents i, com a organització hem de fer una aposta clara i complerta per entendre la connexió entre tots els factors relacionats amb ella, tant amb les mesures tendents a reduir el transport privat contaminant com en la reindustrialització i la potenciació novament de mitjans de transport, com el ferroviari, desats e infradotats d'inversió, per tal de fer una Catalunya més habitable, vivible i econòmicament viable.

La mobilitat sostenible i la seva traducció en la realitat econòmica i en la vida quotidiana de la gent, ha de ser una prioritat.

Cal promoure modes de mobilitat sostenibles mitjançant un nou marc de governança i gestió, que garanteixin el dret de mobilitat en el conjunt del territori. Afavorint el transport públic i la mobilitat

activa. El nou paradigma de la mobilitat ha de basar-se en la sostenibilitat, la seguretat, l'eficiència, equitat social i respecte pel territori.

Es per això que proposem:

- Desplegar la Llei 21/2015 de finançament del sistema de transport públic.
- Establir una autoritat única del transport que sigui un veritable òrgan de planificació i gestió dels transports públics en els àmbits metropolitans o territorials.
- Promoure els plans de desplaçament d'empresa per afavorir la reducció de l'ús del cotxe particular.
- Millorar les infraestructures i la gestió a tot el territori i no només a l'àrea metropolitana. Cal impulsar un Pla de Connexió dels Serveis Bàsics amb els nuclis urbans i amb transport públic per poder garantir la connexió de la població amb aquests serveis.
- Garantir un Pla d'Inversió en Transport Públic, prioritzant la xarxa ferroviària de rodalies i d'autobusos per assegurar una bona connexió i bona gestió.
- Fer realitat el corredor mediterrani, per afavorir el transport ferroviari de les mercaderies.

5.2.9.- TURISME

La crisi provocada per la pandèmia sanitària de la COVID-19 ha tingut enormes impactes en la economia mundial, però un dels sectors més afectats ha estat el sector del turisme i la restauració. Es calcula que el sector deixarà d'ingressar a Catalunya al 2020 un 15.000 milions d'Euros, i no es preveu una recuperació sòlida fins al 2023.

Aquesta situació ha confirmat una realitat, que feia molt anys que des d'EUCat denunciàvem, el monocultiu turístic. El pes del sector turístic es situa entre el 10% i el 12% del PIB català, la qual cosa representa un percentatge altíssim tenint en compte que és un sector terciari.

Les dades de l'INE respecte a les pèrdues per comunitat autònoma (comentat al primer paràgraf), situa Catalunya com la comunitat més afectada. Aquesta situació no és fruit, però, d'un especial context atractiu pel turisme a Catalunya (tot i que hi ha forces atractius), te fortes arrels en el tardo-franquisme, on van identificar la marca Espanya, i el "sol i platja", com un eslògan d'atracció

pels ciutadans dels països del Nord, amb economies industrialment fortes, però amb menors atractius vacacionals.

Això va servir per impulsar dos grans sectors, el immobiliari i el turístic, tots dos a costa de greus infraccions urbanístiques i moltes més medio-ambientals. El empresaris del “regim” i els seus hereus vam obtenir enormes beneficis en aquests sectors, sovint amb processos de corrupció, que com sabem, han arribat fins als nostres dies. Però el sector també es va alimentar des de tots els estaments públics, i des de la majoria de governs estatals, i també a Catalunya.

Ahora, no és una dada menor que és el sector amb major precarietat laboral i amb menor renda salarial mitjana. Els treballadors i treballadores del sector solen estar subjectes a contracte per dies (o hores), amb sous sovint, fora de conveni. O amb sistemes de subcontractacions amb desvinculacions de conveni. Una de les lluites en aquest sentit més exitosa i reconeguda ha estat el moviment de les 'kellys', que va aconseguir al 2018, entre d'altres, el reconeixement de les malalties cròniques i pròpies del seu treball.

A Catalunya, aquestes polítiques per afavorir el lobby turístic han estat de les més intenses de l'estat, i avui dia, encara són ben presents. És el cas, molt actual, de la gran operació urbanística-turística; el projecte de Hard Rock, a Tarragona, no gaire lluny de Port Aventura, i que a finals del 2019 va tornar a “rescatar” la Generalitat amb diner públic. O el recent Decret sobre “llars compartides” que obre la porta al lloguer turístic d'habitacions per a qualsevol habitatge en tota Catalunya. Però no són sols aquestes exemples, la política de Convergència al seu moment, i dels governs ERC+JxCat actualment han estat plegats d'operacions on prima la vessant turística que el respecte al territori i al medi ambient, a més d'insistir en projectes de llarg termini que abonen aquesta situació, com l'ampliació de l'aeroport del Prat, o els terminals de creuer del Port o l'ampliació de diferents autopistes, en especial la C-32, que podria tenir un gran impacte medi-ambiental en zones de bosc mediterrani. També s'han destinat importants recursos públics a tot el que té a veure amb la promoció, sigui via, la utilització dels ingressos de la taxa turística o directament pressupostàriament. La Generalitat ha fet enormes inversions per promocionar el turisme a Catalunya en zones “riques” com EEUU, Japó, Canadà, amb les conseqüències conegudes dels vols internacionals.

Des d'EUCat defensem des de fa molts anys una política pública turística restrictiva, cal canviar el model turístic, i ara, caldrà fer-ho sí o sí. Les polítiques públiques han de servir per orientar l'economia vers un nou model amb més pes dels sectors primaris i secundari (economia verda-social), on el turisme, sent present, ni requereix tant diners públics, ni monopolitzi l'economia ni malmeti el territori. I això passa necessàriament per una reorientació del sector, on caldrà reconsiderar moltes de les activitats turístiques actuals, fent especial èmfasi en la reubicació dels treballadors i treballadores del sector en altres àmbits productius (reciclatge).

Molts dels objectius “ODS” de la ONU (com exemple) estan directament contrapassants a l’habitual exercici el turisme, des de l’ús irracionals els recursos naturals; energia, aigua, espai, fins a les conseqüències derivades de la gran mobilitat que el turista exigeix; creuers, vols de llarga distancia, mobilitat no sostenible al territoris (per exemple, el Bus Turístic a Barcelona).

Cal fugir del concepte de turisme de “qualitat” per avançar cap un turisme responsable amb el territori i els seus habitants. Sovint es vol emascarar en “qualitat”, el que sol ser la recerca de turisme amb més poder econòmic, seguint aplicant pràctiques no sostenibles en aquests nous “clients”. Nosaltres apostem pel que recentment s’ha batejat com a “Turisme regeneratiu”, que no sols busca deixar “el menor impacte ambiental possible”, sinó també “una millora en la qualitat de vida de les persones dels llocs que es visiten”, que afavoreixi el teixit social dels pobles i ciutats.

És en aquest sentit, doncs, que les nostres propostes van en el sentit d’establir rigorós controls vers l’ús turístics dels territoris, amb propostes de massa crítica (com ha fet el govern Balear), amb obligatorietat d’assoliment de criteris mediambientals per a tots els operadors turístics, i alhora de mesures que facin del turisme un impacte positiu al territori, via taxes o impostos específics a determinades activitats. Impulsarem mesures que evitin les massificacions tant de destins urbans com naturals, sigui via impositiva o via directament reguladora (aforaments).

En especial serem bel·ligerants en l’ús mercantil de l’habitatge en zones tensionades on aquest ús afecti directament els preus dels habitatges i tinguin efectes gentrificadors en el territori. Per altra banda, actuarem decididament per capgirar les condicions laborals dels treballadors i treballadores del sector, exigint el compliment dels convenis sectorials en tots els casos, subcontractacions incloses, i legislant per limitar les externalitzacions no funcionals, exigint una major dedicació de formació al personal del sector.

5.2.10.- POLÍTQUES ANIMALISTES

La preocupació pel benestar de les persones ens fa oblidar-nos gairebé sempre que en el planeta, a més dels éssers humans, existeixen altres espècies animals i vegetals que conformen la biodiversitat. Convivim amb els animals des del principi dels temps i els hem sotmès, domesticat, caçat, extingit i convertit en font d’ingressos, sempre en el nostre benefici i conveniència, oblidant-nos que ells també tenen drets.

La necessitat de preservar el medi ambient passa, ineludiblement, per la necessitat de preservar la fauna i flora dels diferents territoris que conformen la vida sobre la terra.

Assistim amb una certa condescendència a l'extinció d'espècies i al maltractament sistemàtic dels animals, fins i tot dels que conviuen amb nosaltres, per desconeixement, ignorància o perquè els veiem com una cosa aliena a la nostra veloç manera de vida.

Els mitjans de comunicació ens mostren com, cada vegada més, els animals salvatges que viuen en entorns naturals pròxims s'acosten a les ciutats i nuclis urbans a la recerca de menjar perquè hem envaït el seu espai natural. Ens mostren imatges de granges on es crien animals per aprofitar la seva pell, de persones que maltracten als animals, d'accidents de persones i les seves mascotes per trets de caçadors, de l'estat lamentable dels animals en els zoològics, del maltractament d'animals en les festes populars i d'un llarg etcètera que ens hauria d'avergonyar com a éssers humans.

Es fa urgent, per tant, revertir aquesta situació amb iniciatives valentes que superin la supeditació dels animals i que preservin el seu benestar i els seus drets convertint a Catalunya en punta de llança contra el maltractament animal.

5.3.- POLÍTIQUES PER LA PLENA IGUALTAT

5.3.1.- LA REVOLUCIÓ SERÀ FEMINISTA O NO SERÀ

L'explosió del feminisme d'aquests darrers anys s'ha donat des d'un context de profunda crisi, la del 2008, que va anar acompanyada de la idea que era passatgera i que no havia vingut per quedar-se. El feminisme va resistir aquest relat i va ser capaç de contribuir amb altres mirades possibles, evidenciant altres debats que desconstrueixen les idees de progrés, de desenvolupament i de tornada a la normalitat. Tant l'anàlisi a escala global com a la vida quotidiana, i la radicalitat de les propostes, van fer que el feminisme esdevingués una potència mobilitzadora i subversiva, convertint-se en una crida arreu del planeta. I aquesta crida a Catalunya també ha estat alta i clara.

Aquesta crisi de també ha donat lloc a postures que neguen la desigualtat i la violència contra les dones, ha posat en qüestió el concepte de veritat i ha penetrat el conservadorisme i les idees de l'extrema dreta en totes les capes de la societat. Aquestes respostes caminen de la mà d'una guerra cultural cap a l'autoritarisme, reafirmen els rols de gènere tradicionals i la família nuclear, amb el consegüent impacte i l'intent de retrocés sobre els nostres drets i la naturalització de les

desigualtats (drets sexuals i reproductius, violències masclistes i sexuals, distribució de les cures, etc.).

Ara amb la nova crisi global que obre la pandèmia tenim nous reptes damunt de la taula. De nou s'ha posat en qüestió la idea de progrés neoliberal, portant-nos a una crisi que ens roba la idea de futur. Aquesta incertesa pren importància al costat del debat sobre la igualtat: polítiques sense recursos en un sistema capitalista i patriarcal que genera desigualtat per una banda i per l'altra una visió utòpica del feminisme que cal redefinir. En aquest moment en el qual certes vides no importen, veiem amb més claredat que moltes d'elles no estan contemplades en aquesta 'igualtat' ni tenen accés a la protecció i als drets (treballadores domèstiques, dones víctimes d'explotació sexual...). Una igualtat que es construeix posant la vida en el centre de les polítiques, ha de ser l'eix que respongui a la naturalització de la desigualtat i de la violència sobre els nostres cossos i les nostres vides, construint un futur anticapitalista i antipatriarcal.

En aquest gran moment d'incertesa i de crisi de futur, el sistema té una estratègia cap a l'exclusió, l'explotació de les més vulnerables i la normalització de la precarietat econòmica i vital. La reconfiguració de noves formes d'ocupació com el teletreball, ens tanca de nou a les nostres cases, amb pitjors condicions de treball i augmentant la càrrega sobre nosaltres per a reorganitzar les llars, més aïllades i amb uns serveis públics i socials ferits de mort. Aquesta precarietat vital de les dones no sols es manifesta en condicions laborals sinó en la falta de drets.

La Llei d'estrangeria, la situació de les empleades de llar i cures o la xacra del tràfic i la prostitució són punts cecs de la democràcia representativa que ens fa ciutadanes de segona i ens col·loca sense recursos en el centre de l'explotació i la desigualtat.

Les estratègies que podrem desenvolupar des del feminisme en aquest nou context de pandèmia dependran de com analitzem la situació actual i ens situem davant d'ella per a respondre. És el moment de posar damunt de la taula aquesta alternativa totalitzadora del feminisme que empenyi –amb l'antirracisme i l'ecologisme i una perspectiva interseccional– a no desviar el problema de les seves arrels i aconseguir generar sinergies que potenciïn la unitat popular i descriguin aquesta alternativa en el present i des de la realitat material.

És el moment de concretar la potència acumulada en els anys anteriors, construint el camí de les cures i la reproducció de la vida no sols com una declaració d'intencions o una qüestió ètica. Les cures han de ser una palanca que s'articuli com un eix polític que identifiqui les esquerdes del sistema i que, des d'una visió crítica, assenyali els camins de protecció i desplegament del públic i el comú cap al futur de la sostenibilitat de la vida i el planeta.

Davant aquest procés, els poders econòmics i polítics descriuen la seva alternativa des de l'autoritarisme i la naturalització de la injustícia, desprotegint i rebutjant àmplies capes de la

societat més vulnerable, abocant a l'exclusió a les dones que ocupen el centre de les contradiccions del capitalisme i el patriarcat.

Des de la força del 'programa, programa, programa' i l'aposta de la unitat popular, hem de ser agents de fraternitat i marcar la via d'un feminisme de classe, abolicionista de la prostitució i dels ventres de lloguer, i trans inclusiu. Volem construir feminisme, cohesionant i posant en valor el que ens uneix. Front als interessos dels que ens volen dividir i debilitar. Perquè no oblidem: un pas al davant del Moviment Feminista és un pas enrere de les dretes i l'extrema dreta.

5.3.2. - POLÍTIQUES LGTBI

Catalunya ha estat capdavantera en el reconeixement de drets civils i socials dels col·lectius LGTBI+, però encara queda molt camí per recórrer, així com noves amenaces a combatre provinents d'una extrema dreta tant LGTBIfoba com sempre, però que ara amplifica el seu discurs des de les institucions, i legitima amb els seu discurs excoent els atacs i l'assetjament contra persones LGTBI.

EUCat es compromet amb la defensa d'aquests drets i amb el combat contra el discurs d'odi i les actituds violentes, en tots els fronts, i al costat dels moviments socials LGTBI.

La consolidació de la protecció i la igualtat de drets d'aquest col·lectiu, ha de ser com un valor fonamental democràtic envers l'avenç del discurs de l'extrema dreta.

Els drets no són inamovibles, i per avançar i defensar-los cal:

- Impulsar com assignatura obligatòria l'educació afectiva sexual on s'abordi la prevenció de l'assetjament, les violències masclistes i la LGTBI-fòbia.
- Impulsar i promoure a les federacions esportives perquè puguin fer i implementar protocols per visualitzar i defensar a les persones LGTBI.
- Implementar en la seva totalitat la Llei 11/2014 amb el desenvolupament de polítiques específiques centrades en la lluita contra la discriminació social, cultural, econòmica o laboral i que contempli tots els àmbits on el col·lectiu LGTBI pot patir discriminació; com es a l'escola, sanitat o feina.

5.3.3.- JOVES

a) Introducció

Les persones joves no som el futur, som el present. Omplim cada any de lila els carrers pel 8M o el 25N, de verd les mobilitzacions en defensa del planeta i de roig quan sortim a defensar els drets laborals i els serveis públics com la sanitat o l'educació pública.

Som part del fil roig de la història. Assenyallem i combatem el capitalisme, un sistema que ens condemna a feines precàries amb sous de misèria o ens obliga a buscar-ne a l'estranger. Un sistema que ens impossibilita a iniciar els nostres projectes de vida, com és emancipar-nos abans dels 32 anys. El capitalisme dificulta la possibilitat de tenir unes condicions dignes i des de joves d'EUCat rebutgem qualsevol sistema que no ens permeti accedir a la condició d'adults i desenvolupar un projecte de vida, atès que sense aquestes condicions, mai podrem accedir a una ciutadania plena.

Patim intents d'estigmatització, som assenyalats com a col·lectiu poc compromès i socialment irresponsable. Això porta a determinats sectors a titllar-nos d'incapaces d'assumir els nostres drets i deures com a ciutadanes de ple dret. Sovint se'ns convida a participar, però com a espectadores; lluny queda el subjecte propositiu actiu que han de ser els joves. Tot i que, hem demostrat el paper imprescindible per aconseguir drets socials que representem. És el moment de trencar amb la condició d'espera passiva a la qual se'ns ha sotmès i de reclamar el nostre lloc al conjunt de la ciutadania.

Es parla de "ninis", "millenials", "generació Z" o de "la generació més preparada"; però no es parla amb nosaltres. Per aquesta raó reclamem un paper cabdal en la proposta política i organitzativa d'EUCat, imprescindible per a ser una organització capdavantera en l'anàlisi sistèmica del conjunt de la societat i proposar una alternativa realista.

S'han de construir propostes polítiques des de la joventut i per a la joventut. Unes polítiques treballades a tots els espais on els afiliats participen; ja sigui moviments socials, entitats locals, associacions o organismes institucionals.

Hem d'abandonar la perspectiva funcionalista que es té de la joventut. No som una etapa entre l'adolescència i l'edat adulta. La majoria d'edat atorga estadi de responsabilitat i maduresa. Comporta capacitat de decisió, autonomia personal i activitat social. Els joves no som una classe liminal. Tenim consciència de classe com la resta de ciutadans i per tant, patim pel nostre futur. Des

d'una perspectiva determinista, reclamem atenció a les necessitats de la classe obrera, la qual és la més perjudicada en el sistema capitalista.

b) Treball

Els i les joves som un dels col·lectius tradicionalment més castigats laboralment. Gairebé 160.000 joves a Catalunya estan a l'atur, situant-se la taxa en més d'un 25%, dada que arriba pràcticament al 50% en les persones que tenen entre 16 i 19 anys.

També l'atur és superior a la mitjana en el cas de les persones d'origen divers (més del 32%), mentre que els joves amb nacionalitat espanyola registren un atur del 23%. L'educació juga un paper cabdal en les dades d'atur juvenil, atès que més del 44% dels joves amb estudis obligatoris estan a l'atur, mentre que els que tenen estudis postobligatoris registren gairebé el 18%.

En cas de tenir feina, les condicions precàries, la temporalitat i els sous baixos; són la norma. La destrucció de feina en aquest tipus de modalitats contractuals és molt major, la qual cosa genera una gran incertesa laboral i personal. Aquests fets, sumats a d'altres factors, provoca que siguem la franja d'edat que més malalties mentals concentra.

Més del 80% de les persones joves que treballem ho fem al sector serveis. La restauració, serveis personals i vendes és on trobem a la majoria, sectors on per excel·lència regna la temporalitat i la precarietat. Aquests fets, juntament amb els baixos sous, la manca d'ajudes i iniciatives públiques, impossibiliten una millora de les condicions de vida. Iniciar els nostres projectes vitals és difícil i emancipar-nos encara més, a més de l'afectació negativa en la nostra salut, física i mental. Tot plegat ens obliga a marxar del territori. Ho fem des de les zones rurals cap a les ciutats o directament a altres països. Aquestes situacions són degudes a actuacions irresponsables per part dels governs. Tant l'autonòmic com l'estatal, han demostrat una gran manca de visió de futur.

Les persones joves d'EUCat no ens resignem i ens organitzem per combatre aquesta precarietat laboral a través dels sindicats de classe. Exigim als representants d'EUCat a les institucions, de forma coordinada amb nosaltres, que ens ajudin a lluitar per la millora de la legislació laboral. Derogant les reformes laborals aprovades pel PP i PSOE que minven els nostres drets. Exigim que s'implementin polítiques actives d'ocupació juvenil i es transformi el model productiu espanyol i català. Hem d'abandonar les activitats de baix valor afegit incorporant-ne polítiques de reindustrialització sostenible, tant mediambiental com territorial, a la vegada que multipliquem el finançament en R+D+I.

Treballarem en la construcció de plans de retorn per als compatriotes, sobretot joves, que han hagut d'emigrar a l'estranger en els últims anys. Empesos per la recerca d'unes millors condicions de vida i laborals.

c) Accés a l'habitatge: regulació dels lloguers i polítiques actives d'habitatge

L'habitatge, al capitalisme espanyol i català, s'ha entès històricament com un bé d'inversió amb el qual les classes altes i mitjanes han especulat per obtenir beneficis i posicions de poder. Com a conseqüència, la classe treballadora i les minories més desfavorides d'aquesta -com els joves o els immigrants- han tingut greus problemes a l'hora d'accedir a aquest bé de subsistència i, si ho han fet, ha sigut en condicions clarament desfavorables que només serveixen per a satisfer les necessitats dels especuladors immobiliaris.

Les joves d'EUCat entenem l'habitatge com un dret subjectiu, com són l'educació i la sanitat, i no com un bé mercantil. L'edat d'emancipació a Catalunya, de mitjana, es troba als 32 anys. Les nostres condicions de precarietat laboral, juntament amb els preus elevats de l'habitatge (segons el CNJC hem de destinar un 119,7% del nostre salari al lloguer i un 75,5% a la hipoteca), ens impedeix iniciar els nostres projectes vitals i personals.

Aquest és un fet que no podem tolerar i per això reclamem a les institucions una major implicació en l'exercici de promoció d'habitatges públics. No només a les grans zones urbanes, sinó també a zones rurals i menys poblades.

Tot amb l'objectiu d'assolir el 30% de parc públic sobre el total d'habitatge, situant-nos al nivell de ciutats com Viena. L'exemple de la ciutat de Barcelona i del govern de Barcelona en Comú, tot i tenir poques competències, és un bon exemple del que es pot fer front a la inactivitat i falta d'iniciativa en la promoció d'habitatge públic de la Generalitat de Catalunya.

Com a persones joves també reclamem i volem impulsar noves formes de tinença i gestió de l'habitatge. Cal impulsar el model cooperatiu en la promoció i gestió, model que també ajuda a trencar amb l'estil de vida individualista i de propietat privada promocionat pel capitalisme. De la mateixa manera que s'han de teixir noves formes de convivència i relacions comunitàries. És vital que les institucions s'involucrin i desenvolupin programes de cessió d'ús de solars públics perquè aquests projectes d'habitatge cooperatiu siguin viables. La seva implicació ha de ser, sobretot, en aquelles zones on el preu del sòl és molt elevat. També s'han d'explorar i incentivar fórmules com la masoveria urbana i altres que s'allunyen dels models especulatius i en línia amb els principis de l'economia social i solidària.

Aquests nous models d'habitatge no només s'han d'ajustar als paràmetres de la família tradicional. Necessitem habitatges que responguin a les necessitats de famílies monoparentals, joves independitzats recentment, gent gran amb necessitats especials a l'habitatge, etc. Tot això dóna lloc a diferents formes d'entendre l'habitatge; com per exemple l'ús compartit de determinats espais, l'addició de determinats programes funcionals als edificis o espais de cures. L'habitatge és l'espai on històricament s'han desenvolupat gran part de les tasques invisibilitzades. Hem de prendre mesures encaminades a reconèixer i dignificar les tasques reproductives dins de l'habitatge, com per exemple la socialització de certes tasques que ara es donen exclusivament dintre de l'àmbit domèstic.

d) Educació

La situació de l'educació, concretament la postobligatòria, és una qüestió que els i les joves d'EUCat coneixem profundament. Catalunya és un dels territoris de la Unió Europea on les taxes universitàries són més altes, a més de ser la comunitat autònoma d'Espanya que té els preus públics més elevats. La rebaixa del 30% dels preus públics recentment aplicada a Catalunya només és un primer pas per revertir la situació. Ha sigut conseqüència de la lluita durant els últims anys del moviment estudiantil.

No hem d'oblidar la implantació del Pla Bolonya, l'augment del 66% dels preus públics que es va produir durant els anys 2012 i 2013, a més de la repressió policial i judicial duta a terme per part del Govern de la Generalitat cap a activistes estudiantils. Aquest augment de preus, juntament amb la falta d'un sistema de beques-salari, impedeix l'accés als estudis superiors d'una gran part dels fills i filles de la classe treballadora, tal com recullen diferents informes publicats per l'Observatori del Sistema Universitari.

No només l'augment de preus ha sigut rellevant, la reducció de finançament públic al sistema universitari està afectant greument a la qualitat docent i a la infraestructura dels centres. L'increment de professorat associat (44% actualment) amb condicions laborals indignes enfront de la figura del professor universitari de carrera; impedeix donar una educació de qualitat. Les ràtios d'alumnes s'han incrementat i s'està deixant via lliure al creixement de la universitat privada, la qual, ha guanyat pes en el conjunt del sistema universitari català en els últims anys.

Les joves d'EUCat apostem per un sistema educatiu postobligatori gratuït, on el PAS i PDI tinguin unes bones condicions laborals. Reclamem la implantació d'un sistema de beques-salari i ajudes econòmiques als estudiants que viuen en zones rurals per als desplaçaments i despeses

d'habitatge. La construcció de residències d'estudiants públiques, transport públic gratuït i, en definitiva, les demandes de millora del sistema educatiu promogudes pel moviment estudiantil.

e) III República

Les persones joves d'EUCat, juntament amb militants de l'organització i amb altres col·lectius i plataformes republicanes; lluitem per una III República espanyola de caràcter socialista. No com a fi últim, sinó com a mitjà per a aconseguir les condicions de vida bàsiques de la població. La república és l'imperi de la llei, de la justícia i la igualtat; un contracte social entre éssers iguals i lliures. No podem parlar de república fins que tots els espanyols siguem reconeguts com a iguals. S'ha de garantir que no hi ha diferència entre espanyols per raons de classe o consanguinitat. La república es la resposta a la crisi civil i d'identitat. És un nou ordre social on rau una democràcia profunda i amb una economia instrumental al servei dels Drets Humans.

Les dades indiquen que davant un hipotètic referèndum sobre monarquia o república, l'opció republicana seria l'escollida per les persones amb una edat compresa entre els 16 i els 30 anys. El suport del model republicà a Catalunya és molt major que a la resta de l'Estat, per tant, exigim un paper decisiu en l'organització del moviment per la III República Espanyola a Catalunya.

Els joves d'EUCat no veiem en la república únicament la negació a la monarquia, sinó entendre les deficiències de totes les institucions del 78. Som conscients de les commemoracions, assemblees, grups de pressió, associacions i moviments que s'han portat a terme al voltant de la Memòria Històrica. Som conscients de l'efecte moral, social i històric que va tenir la II República i conseqüentment el franquisme. Però també estem d'acord en que les reivindicacions han de ser adaptades al context i les necessitats de la societat actual. Seguint la línia que Julio Anguita va plantejar, la III República ha de raure en els reptes del segle XXI. L'ecologisme, la recerca d'un sistema econòmic competent, la construcció d'una societat avançada i el marc d'un Estat republicà federal, plurinacional, i solidari.

No podem concebre la III República només com a una reivindicació del que va ser la II República. Hem de començar un procés constituent per a la redacció d'una nova Constitució Espanyola que respongui als reptes del segle. Estem convençuts que la III República no és cap quimera i els joves d'Esquerra Unida de Catalunya serem la llavor del canvi.

f) Confluència Jove:

Sabem que molta de la feina anteriorment exposada no la podem fer soles ni limitant-nos a l'espai d'EUCat. Haurem de ser alhora al carrer i a la institució, teixint aliances amb altres organitzacions progressistes i participant d'espais com Confluència Jove, però no ho farem de qualsevol manera: hi portarem els principis anticapitalistes i les perspectives tant de classe, com de gènere, com ecologista. Treballarem perquè Confluència Jove esdevingui un espai de confluència de referència, capaç de reconèixer i d'integrar les diferents sensibilitats representades per les seves militants, independentment de la seva procedència política, i capaç d'aprofitar tot el que aquestes poden aportar a l'espai.

Les Joves d'EUCat som una part fonamental de l'organització i tenim el deure de treballar per a construir un futur digne, d'esquerres, socialista, solidari, internacionalista, feminista, ecologista i republicà. Es per això que es constitueix la Xarxa d'Activistes de Joves d'EUCat, per tractar qüestions de i per a la joventut i generar relleus generacionals, així com un espai de debat i elaboració col·lectiva.

5.3.4.- GENT GRAN

Vivim en societats cada cop més envellides, amb molta més gent gran que viu més anys que les generacions precedents, i més diversitat de situacions vitals que mai, i és essencial garantir una vida digna a tothom durant tot el cicle vital, havent de defensar la seva autonomia, i la seva participació en la vida pública i comunitària, tant a través de residències públiques, com d'atenció domiciliària personalitzada i de qualitat, que permeti a les persones grans no perdre el lligam amb el seu entorn de tota la vida.

Les persones grans han estat el col·lectiu que més fortament han patit el cop de la COVID-19, especialment a les residències, perdent-se moltes vides, per les quals sempre tindrem un especial record.

Les iniciatives en països més desenvolupats en matèria de serveis socials apunten a desinstitucionalitzar els instruments de resposta i afavorir dinàmiques d'autonomia i intergeneració que mantinguin a la gent gran en els seus hàbitats personals i comunitaris, com ara: mantenir-se al seu domicili mentre es mantinguin les condicions vitals per poder-ho fer, facilitar la mobilitat i l'autonomia personal, promoure habitatges compartits amb serveis comuns. És per això que cal promoure:

- Polítiques d'assentament i de permanència voluntària a la llar.
- Polítiques de permanència als seus pobles o territori.
- Afavorir l'accés a un centre residencial públic per totes les persones que ho requereixin.
- Desenvolupar la carta de drets i deures de la Gent Gran de Catalunya.
- Millorar i ampliar la xarxa d'oficines d'atenció a la Gent Gran.
- Introduir la perspectiva de gènere en totes les polítiques públiques, i crear un programa específic per atendre les especificitats del col·lectiu LGTBI.
- Fomentar polítiques per impedir que la bretxa digital sigui un deteriorament de la seva quotidianitat impeding l'accés a uns serveis bàsics, com per exemple els serveis bancaris.
- Apostar per la gestió pública de les residències i l'atenció domiciliària, i denunciar les condicions d'algunes residències concertades que han demostrat clarament un servei deficient durant aquesta pandèmia.

5.3.5.- DRETS DE LES PERSONES MIGRADES

EUCat aposta per un model d'universalització de drets a tota la ciutadania independentment de la seva nacionalitat, així com per ser un espai d'acollida i asil efectius per a totes les persones migrades que ho necessitin. D'altra banda, com EUCat apostem pel reconeixement dels drets dels més de 330.000 catalans i catalanes residents a l'exterior, molts d'ells que van haver de migrar per la crisi de 2008. Reafirmem el nostre compromís amb l'eliminació del vot pregat i del dret al retorn digne.

Volem una Catalunya inclusiva, intercultural, que entengui el mestissatge com un enriquiment col·lectiu, que deixi enrere l'assistencialisme i el paternalisme, que combati el racisme i la xenofòbia des dels carrers i des de les institucions, que fomenti la participació política i el dret a vot, actiu i passiu, de les persones nouvingudes, ja que l'aportació de aquestes persones també es clau per la lluita de classes i el desenvolupament d'una societat que ha d'avançar sobre la base de la igualtat i el respecte.

EUcat defensa l'establiment de viles legals i segures per la migració fins als nostres països, així com condicions d'acollida i asil suficients per assumir el volum de persones que diàriament es juguen la vida en el mar o en perilloses fronteres terrestres, buscant un futur millor. Treballarem per derogar la llei d'estrangeria, i tancar els CIEs.

5.4.- MUNICIPALISME I BON GOVERN DE LES ADMINISTRACIONS PÚBLIQUES

5.4.1.- MUNICIPALISME

El municipalisme s'ha mostrat com una eina clau per l'atenció de les necessitats socials de la gran majoria de la població, inclús en els pitjors moments de crisi econòmica, aportant recursos econòmics i humans allà on la resta d'administracions no arribaven. I serà clau en la reconstrucció social i econòmica després de la crisi sanitària de la COVID-19, també en clau de transició ecològica cap a una economia més sostenible, i en els reptes per afrontar l'emergència climàtica.

Els Ajuntaments són la institució pública més propera a la ciutadania, i la primera on acudeixen les persones amb necessitats bàsiques no cobertes, i a pesar de que el món local no sigui competent per satisfer-les, pobles, viles, i ciutats han fet un esforç per no deixar a ningú enrere, i sovint, sense rebre compensació econòmica de les administracions competents per fer-ho.

Aquesta situació ha de canviar, i per això proposem una nova llei de finançament dels ens locals que reverteixi l'infr finançament dels Ajuntaments, així com canvis en el model institucional global, per reforçar les competències pròpies del món local, seguint el principi de que apropar el poder de decisió i la seva gestió als nivells més pròxims a la ciutadania beneficia l'eficàcia del servei públic.

Defensem la gestió pública directa dels serveis municipals i dels bens comuns, com el subministrament d'aigua potable, que no pot ser un negoci en mans d'empreses privades, sinó un servei públic d'un bé bàsic al qual accedir-hi és un dret humà, entre altres.

Els ajuntaments són claus també en la defensa del territori i del medi ambient, i per això defensem un model de planejament urbanístic respectuós amb el medi natural i contrari a l'especulació urbanística en benefici dels promotors immobiliaris i les empreses constructores, així com l'impuls de la mobilitat pública sostenible i la recuperació d'espais urbans per les persones, i no per la mobilitat en transport privat.

El municipalisme no pot quedar només en l'àmbit de la gestió institucional, per molt important que aquesta sigui. Ha de tenir una dimensió social i mobilitzadora, i per això, calen espais unitaris

del món local que vagin més enllà de la relació institucional entre les diferents administracions, i xarxes del municipalisme transformador que treballin més enllà de l'àmbit institucional, en defensa dels bens comuns i dels serveis públics, i de l'aprofundiment de la democràcia.

5.4.2.- TRANSPARÈNCIA, PARTICIPACIÓ CIUTADANA, I LLUITA CONTRA LA CORRUPCIÓ

L'exigència per una gestió d'allò públic de forma efectiva, i eficient, el bon govern, té una altra cara de la moneda que és la transparència i la participació ciutadana. No es pot entendre un bon govern que no incorpori a més polítiques molt exigents de transparència, allò que en altres ocasions s'ha explicat com unes institucions amb parets de vidre. Per recuperar la confiança d'una part important de la població en la política i en la gestió pública, cal desterrar de manera definitiva les males pràctiques i els casos de corrupció de totes les institucions. No acceptem la corrupció com sistèmica de la societat i que no es pot evitar; es pot i cal fer-ho amb pràctiques contundents de transparència i penalitzacions.

Aquesta aposta va més enllà de la mera gestió, es tracta d'aprofundir i millora la democràcia, portant-la molt més enllà de la mera representativitat en cada elecció, si no, amb fórmules de participació activa de la ciutadana en tots els processos de decisió pública. Volem una ciutadania que pugui incidir dia a dia en les decisions que més els afectin. Avui, la tecnologia permet nous canals i noves fórmules de participació, i nosaltres apostem de forma clara per aquesta democràcia participativa. A la ciutat de Barcelona, per exemple, hi ha una experiència molt interessant amb el sistema "Decidim" per la concreció del PAM i PAD, i altres processos participatius.

Apostem per reforçar els codis de bon govern i bones pràctiques en totes les administracions públiques, i el sotmetiment de tots els càrrecs i treballadores públiques als mateixos, així com la implementació de majors mesures de control i fiscalització de l'activitat pública, i la generalització de bústies anònimes per la denúncia de males praxis o indicis de corrupció, amb total protecció de les persones denunciants, especialment si són treballadores públiques.

Defensarem un model de transparència que superi a Llei 19/2014, obrint les dades de tota l'administració a la ciutadania, que no sols en té dret, si no que és un mecanisme que evita la corrupció i el malbaratament. En aquest sentit defensarem un registre i gestió transparent dels grups de pressió, una fiscalitat i rendiment molt estricte de partits polítics i fundacions, un estricte codi ètic pels càrrecs públics, i un estricte sistema d'incompatibilitats, prohibint les portes giratòries.

Tots els càrrecs públics han de rendir comptes i mantenir unes agendes públiques, oficines de transparència i gestió oberta de dades, normes restrictives per contractar i treballar amb

l'administració de persones o empreses amb imputacions de corrupció, o amb seus a paradisos fiscals.

També apostem per eixamplar els mecanismes de participació ciutadana, les consultes sobre qüestions estratègiques, i el retiment de comptes davant la ciutadania. Una democràcia més forta exigeix major participació i empoderament de la ciutadania respecte dels assumptes públics. Cal desenvolupar una llei de participació, i cal reformar les regulacions de les ILP, i les iniciatives ciutadanes municipals, reforçant el suport a l'associacionisme.

Document aprovat el 10 d'Abril de 2021 a l'Assemblea Constituent d'EUCat, per 146 vots a favor (93%), cap en contra, i 11 abstencions (7%).